

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξέμνητος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
ἐν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοιδήπου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθῆναις, 21 Σεπτεμβρίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 42

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

με σκίτσα τῆς δ. ΛΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —
Ἐπειτα ἔμαθα καὶ πῶς χάθηκα. Ἦ-
ταν ἓνα καλοκαίρι, στὸ χτήμα τῆς Κη-
φισσιᾶς. Μᾶς εἶχαν καὶ τοὺς δυὸ σ' ἓνα
μωρουδίστικο καροτσάκι. Ἦ

νταντὰ πού τῶσερνε, τᾶφησε
μιά στιγμὴ ἔξω μόνάχο, γιὰ
νὰ μπῇ στὸ σπιτάκι μιανῆς
φιληνάδας τῆς. Μὰ μιὰ στιγ-
μὴ μόνο. Κι' ὅταν βγῆκε,
δὲ βρῆκε στὸ καροτσάκι
παρὰ ἓνα μόνο παιδί. Τὸ ἄλ-
λο εἶχε γίνει ἀφαντό. Ἐφα-
ξαν παντοῦ, ἔφαγαν τὸν κό-
σμο, — Μιμάκης πουθενά!

Ἀτοίγγανοι, τώρα, με εἴ-
χαν κλέψει; Ἄλλοι; Κανέ-
νας δὲν ἔμαθε ποτέ. Οὔτε
πῶς καὶ γιὰτὶ με πῆγαν ὡς
σ' ἓνα χωριὸ τοῦ Μοριᾶ καὶ
με πέταξαν ἐκεῖ στὸ πρααύ-
λι μιᾶς ἐκκλησιᾶς. Αὐτὸ ἔ-
μεινε γιὰ πάντα μυστήριον.
Τὸ πιὸ πιθανὸ ὅμως εἶναι,
ὅτι Ἀτοίγγανοι θᾶταν οἱ κλέ-
φτες μου, γιὰτὶ ἂν δὲν ἐφά-
νηκαν στὴν Κηφισσιᾶ ὅταν
κλέφτηκα, φάνηκαν ὅμως
στὸ χωριὸ μου ὅταν βρέθηκα.

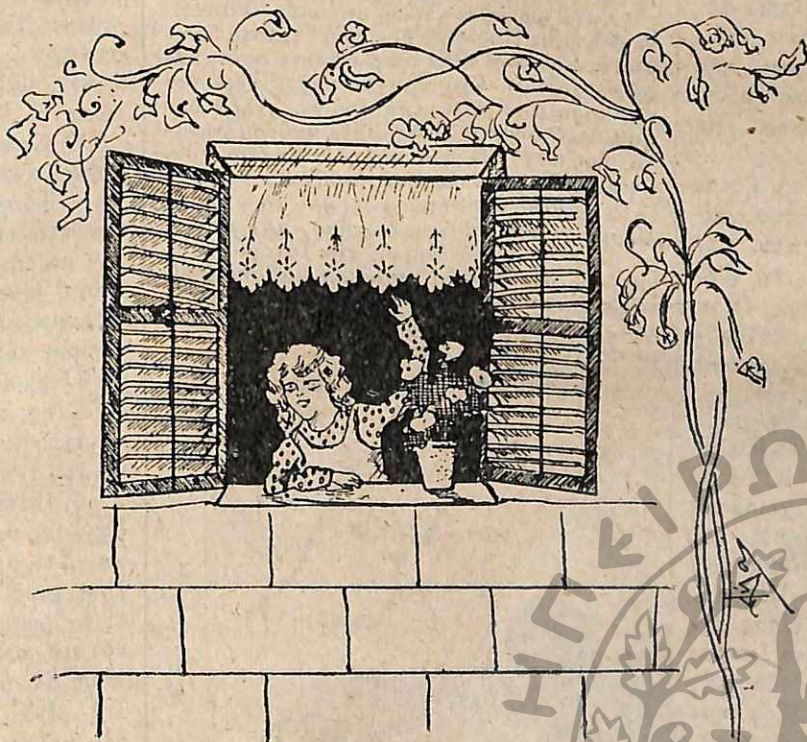
Ἀλλὰ τὸ πιὸ συγκινητι-
κὸ ἀπ' ὅλα γιὰ μένα, ἦταν
ἐν' ἄλλο «μυστικὸ» πού μοῦ
φανέρωσε. Φιθυριστά, στ' αὐτί, ἡ γλυ-
κειά μου μητέρα:

— Ἐσὺ μόνο βύζαξες τὸ γάλα μου,
μοῦ εἶπε, σὺν πρωτότοκος. Ἐπειδὴ δὲν
μποροῦσα νὰ βυζαίνω δυὸ παιδιὰ μαζί,
γιὰ τὸ Νάνη εἶχα παραμάννα!

Μ' ἀγαποῦσε λοιπὸν περισσότερο ἐμέ-
να; Ὅχι βέβαια. Μὰ ἴσως ἤθελε νὰ με
κάμῃ νὰ πιστέψω, ἔτσι, γιὰ μιὰ ἱκανο-
ποίηση. Γιατὶ πῶς εἶχε ζήσει ὁ Νάνης!

Καὶ πῶς, στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν δέκα
χρόνων, εἶχα ζήσει ὁ φτωχὸς ἐγώ!

Κι' ὅμως! Ἰσα-ἴσα γιὰτὶ ἔζησα ἔτσι,
ἐγώ, στὴν ἴδια ἡλικία τοῦ Νάνη, ἤξερα

Ἡ Νίνα πετάχτηκε στὸ παράθυρο... (Σελ. 494, στ. α')

περισσότερ' ἀπ' αὐτόν, κι' ὁ πατέρας
μας τοῦ ζητοῦσε ὄχι μόνο νὰ μ' ἀγαπᾷ,
παρὰ καὶ νὰ με σέβεται, νὰ με συμβου-
λεύεται καὶ νὰ μ' ἀκούῃ.

Ἄν ὑπόφερα, ἂν ἐπόνεσα, ἂν ταλα-
πωρήθηκα στὴ ζωὴ μου, αὐτὴ, αὐτὴ ἦ-
ταν ἡ μεγαλύτερη ἱκανοποίηση. Καὶ πρέ-
πει νὰ ὁμολογήσω πῶς τότε ὁ Νάνης,
ὅσο κι' ἡ Λιλή, τ' ἀγαπημένα μου ἀ-
δέρφια, ποτὲ δὲν παράκουσαν σ' αὐτὸ

τὸν πατέρα τους. Μ' ἀγαποῦσαν, με σέ-
βονταν καὶ μ' ἀκούγαν πάντα σὰ μεγα-
λύτερο.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὰ καρακάτω δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ
σᾶς τὰ διηγηθῶ, — τὰ φαντάζεστε. Κι'
ἔρχομαι στὸ καλοκαίρι τοῦ ἴδιου ἐκεῖνου
χρόνου.

Ὁ πατέρας μου, ὁ Φάνης, ὁ Μαυ-
ρούκος κι' ἐγώ, ξεκινήσαμε γιὰ ἓνα τα-
ξίδι στὴν Ἑλλάδα, πού θὰ εἶχε τρεῖς
δρισμένους σταθμούς.

Καὶ πρῶτα πήγαμε στὴ
Σύρα. Γιατὶ στὸν Πανάγα-
ρη, πού ἦταν νεκρὸς πιά,
θέλησα νὰ προσφέρω τὸν
πρῶτο φόρο τῆς εὐγνωμοσύ-
νης. Ὅπως τ' ἀναγνώρισαν
κι' ὅλοι, ἂν δὲν ἦταν αὐτὸς
ὁ ἄνθρωπος, ποτὲ ἴσως δὲ
θὰ ξανάδρισα τὴν οἰκογέ-
νειά μου καὶ δὲ θὰ γινόμα-
στε τόσο εὐτυχισμένοι...

Κλάψαμε πάνω στὸ φτωχό
του τάφο, τὸν στολίσαμε με
μιὰ μαρμαρένια πλάκα, φυ-
τέψαμε ὀλόγυρα λουλούδια,
καὶ φύγαμε με τὴν ὥραία συ-
ναίσθησιν ὅτι ξεπληρώσαμε
ἓνα χρέος ἱερό.

Ἀπὸ κεῖ τραθήξαμε γιὰ
τὴ Σπάρτη. Με τὸ ἴδιο βα-
πόρι πού ταξιδέψαμε καὶ τό-
τε τὰ τρία ὄρφανὰ τοῦ Πα-
νάγαρη, — ἀλλὰ πρώτη θέση
τώρα, καὶ μπορεῖτε νὰ φαν-
ταστήτε τὴν ἐκπλήξη τοῦ
καλοῦ μας κ'. Ἀντωνάκη, —
πήγαμε ὡς τὸ Γύθειο, κι' ἀ-

πὸ κεῖ, με τ' ἀμάξι, ὡς τὴν πατρίδα τοῦ
Λεωνίδα κι' ὡς τὸ σπιτάκι τῆς κυρᾶ-
Κώστανας. Ἦταν πάλι πρῶτ', πολὺ πρῶτ'.
Κανένας στὸ σπιτάκι δὲν εἶχε ξυπνίσει,
μὰ καὶ κανένας δὲν μᾶς περίμενε. Στα-
θήκαμε κεῖ-ἀπ᾽ ἐξω, στὸ δρομάκο. Ὁ Φά-
νης, με τὴ φυσαρμόνιά του, πού τὴν
εἶχε κουβαλήσει ξεπίτηδες, ἀρχισε νὰ
παίξῃ τὴν «εἰσαγωγή». Κι' ὕστερα ἐγώ
ἄρχισα τὸ τραγοῦδι μου:

Καὶ πού πᾶς, λέει,
Στὸ χωριό, λέει,
Μὴ χτυπᾶς, λέει,
Κάθε πόρτα, λέει,
Γιατί εἶναι, λέει,
Καὶ καλοὶ, λέει,
Καὶ καλοὶ... κακοὶ!

Ἡ καϊμένη ἡ Νίνα νόμιζε πὼς τᾶ-
κουγε στὸν ὕπνο της! Μὰ κι' ὅταν κα-
τάλαβε πὼς ἀληθινὰ ἡ φωνή μου κι' ἡ
φυσσαρμόνικα τοῦ Φάνη ἀκουγόνταν ἀπ'
τὸ δρόμο, καὶ σηκώθηκε, καὶ πετάχτη-
κε στὸ παράθυρο, καὶ μᾶς εἶδε, μαζί
καὶ τὸ Μαυρούκο, μαζί καὶ τὸν Ἀγνω-
στο τῆς Κέρκυρας, — πάλι ἡ Νινούλα
μας ἔτριβε τὰ μάτια της, πάλι ἐνόμιζε
πὼς ὄνειρευόταν!

Τῆς δώσαμε τὸ διαμαντένιο δαχτυλί-
δι ποὺ μοῦ εἶχε δανείσει, τῆς δώσαμε
γιὰ τὸν τόκο καὶ πολλὰ ἄλλα πράγμα-
τα, — τί; μήπως δὲν εἶχα «καζαντήσει»;
— μείναμε δυὸ μέρες στὴ Σπάρτη καὶ φύ-
γαμε, ἀφίνοντας πάλι τὴ Νίνα στὴ μάν-
να της, ποὺ εἶχε πιά ὅλα τὰ μέσα νὰ
τὴ σπουδάσει...

Ἀπὸ καὶ πήγαμε μὲ ἀμάξι στὴν Τρί-
πολη, — ὁ πατέρας μου ἤθελε αὐτὸ τὸ
δρομολόγιο, γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν Ἀρκαδία
ποὺ δὲν τὴν ἤξερε, τὴν Ἀρκαδία μὲ
τὰ ψηλὰ βουνά της, μὲ τὰ θαυμάσια δά-
ση της, ὅπου βασίλευε ἄλλη φορὰ ὁ μυθι-
κὸς Πάν, — πήραμε τὸ σιδηρόδρομο τῆς
Πελοποννήσου, τὸν παλιό μας φίλο,
φτάσαμε ἴσια στὸ Αἴγιο κι' ἀπὸ καὶ, μὲ
τάμαξι, ἴσια στὸ χωριό!

Ἡ πρώτη μου οἰκογένεια τὰ ἤξερε
ὅλα καὶ μᾶς περίμενε. Ἀ, μὲ τί συγκί-
νηση ξαναεἶδα τὴν ψυχομάννα μου, τὸν
φυγοπατέρα μου, τὸν Ἀντίκο, τὴ Μα-
ρούλα, τὸ Βαγγέλη, τὸ σπιτάκι ὅπου
πέρασα τὰ παιδικὰ μου χρόνια, τὸ δρό-
μο μας, τοὺς χωριανοὺς ὅλους, ἀκόμα
καὶ τὸν Κρικρή!..

Ὁ πατέρας μου ζήτησε νὰ τὸν πάμε
στὸν Ἀη-Γιάννη καὶ νὰ τοῦ δείξουμε
τὸ μέρος ὅπου μὲ εἶχαν βρεῖ. Κι' ἐγὼ
πάλι θέλησα νὰ ξαναἰδῶ τὰ χωράφια
ἐκεῖνα, ὅπου εἶχα περιπλανηθεῖ καὶ
βραδυαχθεῖ κλαίγοντας, ὅταν ἔμαθα πὼς
δὲν ἦμουν παιδί τοῦ μαστρο-Παύλου.

Περὶτὸ νὰ σᾶς πῶ πὼς ὁ πατέρας μου
γύρεψε ἀπ' τὸν ἄρρωστο ἀκόμα μαρα-
γνὸ τὸ λογαριασμὸ γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς
«διατροφῆς μου» καὶ τοῦ τὸν ἐξόφλησε
μὲ τὸ παραπάνω. Κι' ὅταν ὁ ψυχοπα-
τέρας μου τοῦ παραπονέθηκε πὼς τοῦ
δίνει πολλὰ, πάρα πολλὰ, ὁ πατέρας
μου, κοιτάζοντας τὴν κυρά-Παυλίνα
ποὺ μ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της, εἶπε:
«Μὰ πληρώνεται μὲ ὅσα-ὅσα ἡ ἀγάπη;»
Ἔτσι ἐξασφαλίστηκε κι' ἡ πρώτη μου
οἰκογένεια, — οἱ καλοὶ ἄνθρωποι καὶ τὰ
καλὰ παιδιὰ ποὺ τοὺς ἀξίζει καθ' εὐτυχία.

Δυὸ λόγια ἀκόμα γιὰ τὸ Φάνη, τὸν
ἀδερφό μου ἀπὸ τὴν τρίτη οἰκογένεια:
Βρέθηκε ἐπιτέλους κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ
γύρευε, γιὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξει νὰ μὴ

στὸ Ὁδεῖο... Κι' ὁ Φάνης σπούδασε
καὶ φωνητικὴ μουσικὴ καὶ κατόπι πήγε
στὴν Ἰταλία. Ὅπως τὸ προφύτευαν ὅ-
λοι ὅσοι ἀκούγαν τὴ «φωνάρα» του, ἔ-
γινε ἕνας μεγάλος τραγουδιστής, ποὺ
φημίστηκε σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη. Μὰ ὁ
δυστυχισμένος πέθανε νέος, εἰκοσιπέντε
μόλις χρονῶν. Δὲν ἦταν γιὰ νὰ ζήσει
περισσότερο τὸ χλωμὸ παιδί, ποὺ ὅλο
ἔβηγε τὴ νύχτα... Τὸ ἤξερα, τὸ περι-
μένα κι' ὅμως ποτὲ δὲν λυπήθηκα πε-
ρισσότερο, παρὰ ὅταν μοῦ ἤρθε ἀπὸ
κεῖ-πέρα ἡ εἰδηση τοῦ θανάτου του.

Γιὰ μένα, δὲ θὰ σᾶς πῶ ἄλλο τίπο-
τα. Δὲ σᾶς ἐνδιαφέρει ἡ κατοπινὴ μου
ζωή. Θέλησα μόνο νὰ σᾶς διηγηθῶ πὼς
ἔζησα, τί εἶδα, τί ἔπαθα καὶ τί ἔκαμα,
σ' ὅλη σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα, ὅταν ἦ-
μουν παιδί σὰν καὶ σᾶς, — ἕνα παιδί ὅμως
μὲ τρεῖς οἰκογένειες!

Δήμιος Περίδης

Ἐδῶ τελειώνει τὸ χειρόγραφο ποὺ μοῦ
ἔφισε, φεύγοντας γιὰ τὴν Εὐρώπη, τὸ
Παίδι μὲ τρεῖς οἰκογένειες. Καὶ ξανα-
παίρνω τὸ λόγο γιὰ νὰ σᾶς ρωτήσω: Δὲν
ἔκαμα καλὰ ποὺ σᾶς τὸ ἔδωσα νὰ τὸ δια-
βάσετε καὶ σεῖς; Αὐτὴ ἡ ἱστορία, κι' ἔ-
τσι μάλιστα ὅπως τὴ διηγήθηκε ὁ ἥρωάς
της, δὲν εἶναι κάτι ποὺ δὲ θὰ τὸ ξεχάσε-
τε ποτέ;

Ἄν μὲ ρωτήσετε τώρα καὶ σεῖς, τί ἀπέγι-
νε ὁ Δήμιος Περίδης, δὲν ἔξω τίποτα! Θυ-
μάστε ποὺ μοῦ εἶπε πὼς θάμεινε στὴν Εὐ-
ρώπη χρόνια. Καὶ πραγματικῶς, πέρασαν
κάμποσα ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε. Ἀλλὰ δὲν
μοῦ ἔδωσε σημεῖο ζωῆς, οὔτε ἀκουσα τίπο-
τα γι' αὐτὸν ἢ γιὰ τὴν οἰκογένειά του,
ἂν κι' ἀπὸ τότε ρώτησα πολλοὺς.

Γι' αὐτὸ ὑποθέτω πὼς καὶ τὸ «Δήμιος
Περίδης» εἶν' ἕνα ψευδώνυμο, ποὺ τὸ πῆ-
ρε μόνο γιὰ νὰ γράψῃ τὴν ἱστορία του,
καὶ πὼς δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ διαπρέπῃ καὶ
νάκούγεται σήμερα — μὲ τὸ ἀληθινὸ ὄνομά
του, ποὺ δὲν μᾶς τὸ φανέρωσε, — ἕνας νέος
μὲ τὰ χαρίσματα τοῦ Δήμιη. Γ. Ρ. Ξ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΚΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Ὁ Κροῖσος, ὁ βασιλιάς τῆς Λυδίας,
ἦταν ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους ἀνθρώ-
πους τῆς ἐποχῆς του καὶ ὅλοι τὸν θεω-
ροῦσαν εὐτυχισμένο κι' ἀπρόσβλητο ἀ-
πὸ κάθε δυστυχία. Κι' ὅμως ἡ ἱστορία
ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ, φανερώνει ὅτι ὁ
πλούσιος δὲν ἐξασφαλίζει πάντα τὴν
εὐτυχία.

Ὁ Κροῖσος εἶχε δυὸ γιούς. Ὁ μεγα-
λύτερος, ὁ Ἀτῆς, εἶχε τὰ πιδ εὐγενικὰ
προτερήματα κι' ὁ βασιλιάς εἶχε γι' αὐ-
τὸν σωστὴ λατρεία. Μία μέρα εἶδε ὄνει-
ρο, ὅτι τὸ παιδί του αὐτὸ ἔμελλε νὰ σκο-
τωθῇ ἀπὸ σιδερένιο ἔπλο. Πρόσταξε
λοιπὸν νὰ πάρουν ἀπὸ τὸ παλάτι ὅλα
τὰ σιδερένια ὅπλα ποὺ μπορούσαν νὰ
βλάψουν τὸ γιό του, καὶ τοῦ εἶπε νὰ φύ-
γει ἀπὸ τὸ στρατὸ καὶ νὰ μείνει στὶς
Σάρδεις, στὴν πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου.

Σὲ λίγον καιρὸ, ἦρθαν πρέσβεις ἀπὸ
τὴ Μυσία, χώρα ὑποταγμένη στὸν Κροῖ-
σο, καὶ ζήτησαν τὴ βοήθειά του.

— Ἀφέντη, εἶπαν, ἕνας τεράστιος ἀ-
γριόχοιρος κατέβηκε ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ
θερίζει τὴ χώρα μας. Τοῦ κάκου πολε-
μοῦμε νὰ τὸν σκοτώσουμε. Ὁ λαὸς πε-
ριμένει ἀπὸ σένα νὰ τοῦ στείλεις τὸ γιό
σου τὸν Ἀτῆ, ποὺ εἶναι θαυμάσιος κυ-
νηγός, μαζί μὲ στρατιώτες, γιὰ νὰ ἐξον-
τώσῃ τὸ θηρίο.

Ὁ Κροῖσος τότε συλλογίστηκε τὸνει-
ρο κι' ἀνατρίχιασε.

— Τὸ γιό μου, εἶπε, δὲ μπορῶ νὰ
τὸν στείλω, γιατί τὸν χρειάζομαι αὐτὸ
τὸν καιρὸ γιὰ τίς ὑποθέσεις τοῦ βασι-
λείου. Θάρθει ὅμως μαζί σας ἕνα ἀπό-
σπασμα ἀπὸ καλοὺς κυνηγούς νὰ σκο-
τώσουν τὸν ἀγριόχοιρο.

Ὅταν ἔφυγαν οἱ πρέσβεις τῆς Μυσίας,
ὁ Ἀτῆς, ποὺ τὰ εἶχε ἀκούσει ὅλα, πῆ-
γε στὸ βασιλεῖο κι' ἔκαμε τὰ παράπο-
νά του:

— Πατέρα, εἶπε, πολέμησα πάντα
ὅταν μὲ πρόσταξες καὶ ποτὲ δὲ νικήθη-
κα. Στὸ κυνήγι εἶμαι ὁ πρῶτος ἀπ' ὅ-
λους τοὺς συνομιλήκους μου. Τί θὰ ποῦν
οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺ τοὺς ἀρνήθηκαν
νὰ μὲ στείλῃς στὴ χώρα τους; Δὲ θὰ
ποῦν ὅτι ὁ Ἀτῆς, ὁ διάδοχος τοῦ βασι-
λεῖα, εἶναι δειλὸς κι' ὅτι ὁ πατέρας του
τὸν κρύβει καὶ τὸν φυλάει ἀπὸ κάθε κίν-
δυνο; Ἄν δὲ θέλεις νὰ χάσω τὴν ὑπό-
ληψή καὶ τὸν ὄνομά μου, ἄσε με νὰ πάω
νὰ σκοτώσω τὸ θηρίο.

— Ὁχι, ἀγαπητό μου παιδί, εἶπε ὁ
Κροῖσος, δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀφίσω. Ἐνὰ
ὄνειρο μὲ προειδοποίησε ὅτι μέλλεις νὰ
σκοτωθῇς ἀπὸ σιδερένιο ἔπλο, καὶ γι'
αὐτὸ σὲ πῆρα ἀπὸ τὰ στρατεύματα καὶ
σ' ἔφερα στὸ παλάτι. Εἶσαι διάδοχος
μου καὶ χρωστῶ νὰ προφυλάξῃς τὴ ζωὴ
σου μὲ κάθε τρόπο.

— Πατέρα μου, αὐτὰ ὅλα μὲ συγκί-

νοῦν. Ἀλλὰ ποῦ θὰ βρεῖ ὁ ἀγριόχοιρος
τὸ σιδερένιο ἔπλο νὰ μὲ χτυπήσῃ; Μὴ
μὲ στέλνεις, ἀφοῦ τὸ θές, σὲ μάχη μὲ
ἀνθρώπους. Ἀλλὰ ἕνα κυνήγι τί σχέση
μπορεῖ νᾶχει μὲ τὸν νερό σου;

Ὁ βασιλιάς βρῆκε τὴ σκέψη τοῦ γιου
τοῦ λογικὴ κι' ὑποχώρησε.

— Γιὰ καλὸ ἔμως καὶ γιὰ κακό, τοῦ
εἶπε γελώντας, θὰ σοῦ δώσω μαζί σου ἕναν
ἄνθρωπο ἀφοσιωμένο, νάμει ἡσυχος.

Φώναξε ἕναν αὐλικὸ ἀπὸ τὴ Φρυγία,
ὀνομαζόμενο Ἀδραστο, ποὺ τοῦ εἶχε
μεγάλῃ ἐμπιστοσύνη, γιατί ἦταν γεν-
ναῖος καὶ τίμιος.

— Ἀδραστε, τοῦ εἶπε, σοῦ ἐμπιστεύ-
ομαι τὸ γιό μου. Ξέρεις τί ὄνειρο ἔχω
ἰδεῖ γι' αὐτὸν καὶ πόσο ἀνησυχῶ σὰν
πατέρας. Πρόσεχε τὸν στὸ κυνήγι καὶ
φρόντισε νὰ μοῦ τὸν γυρίσῃς γερό.

— Ἀφέντη, εἶπε ὁ αὐλικός, μπορεῖς
νὰ βασίζεσαι σὲ μένα. Θὰ προσέχω τὸ

ALPHONSE DAUDET

Ο ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

«Σὲ λίγο γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

— Ὁ κύριος δούκας εἶναι πολὺ ἀπα-
σχημένος καὶ παρακαλεῖ τὸν κύριο
νὰ τὸν συγχωρή καὶ νὰ περάσῃ ἄλλῃ
μέρα.

«Πολὺ φυσικό, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ
νὰ εἶχε καμμιὰ βιαστικὴ δουλειά.

«Τὴν ἄλλῃ μέρα, ξαναπῆγα τὴν ἴδια
ὥρα. Ἀπὸ μακριὰ ποὺ μ' εἶδε ὁ θυ-
ρωρὸς, μοῦ εἶπε σοδαρά:

— Ὁ κύριος βγήκε ἔξω.

«— Πολὺ καλὰ! ἀποκρίθηκα μ' ἀξιο-
πρέπεια. Πῆτε του, σᾶς παρακαλῶ, πὼς
τὸν ζήτησαν ἀπὸ μέρους τοῦ ἐφημερίου
τοῦ Σαιν-Νιζιέ.

«Δυὸ, τρεῖς, τέσσερις φορές ἀκόμη
ξαναγύρισα, καὶ κάθε φορὰ μοῦ φερναν κι'
ἀπὸ μιὰ δικαιολογία. Πότε ὁ κύριος ἦταν
στὸ μπάνιο, πότε στὴν ἐκκλησιά, πότε
στὸ κυνήγι. Στὰ τελευταῖα μοῦ φαινό-
ταν τόσο γελοῖο αὐτὸ τὸ «ἀπὸ μέρους
τοῦ κ. ἐφημερίου» ὥστε δὲν τολμοῦσα πιά
νὰ τὸ ξαναπῶ. Ἀλλ' ὁ ψηλὸς θυρωρὸς
μὲ προλάβαινε καὶ μούλεγε μ' ἀξιο-
πρέπεια:

«— Ὁ κύριος ἔρχεται ἀπὸ μέρους τοῦ
ἐφημερίου τοῦ Σαιν-Νιζιέ:

«Κι' οἱ ἄλλοι λακέδες γελοῦσαν μὲ
μένα, οἱ γελοῖοι! Ἄν μπορούσα νὰ τοὺς
ἔδινά ἕνα γερό μπάτσο ἀπὸ μέρους δι-
κοῦ μου κι' ὅχι πιά ἀπὸ μέρους τοῦ κ.
ἐφημερίου...

«Σὲ δέκα ὅμως μέρες πάνω κάτω, κα-
θὼς γύρισα τὸ βράδυ, βρῆκα στὸ θυρωρεῖο
τοῦ σπιτιοῦ μου ἕνα γράμμα... Μαντεύ-
εις τίνας ἦταν; Ἦταν τοῦ κόντε, φίλε
μου, ποὺ μοῦ εἶχε κάμει τόσο ψυχρὴ
ὑποδοχή! Μοῦ γράφε νὰ παρουσιασθῶ

βασιλόπουλο, κι' ἂν κινδυνέψῃ καὶ μιὰ
μόνο τρίχα τῆς κεφαλῆς του, εἰμ' ἔτοι-
μος νὰ θυσιάσω καὶ τὴ ζωὴ μου γιὰ νὰ
τὸν σώσω.

Ὁ Ἀτῆς κι' ὁ Ἀδραστος ἔφυγαν
γιὰ τὸ κυνήγι, μαζί μὲ ἄλλους πολεμι-
στές. Ἐφτασαν στὴ Μυσία καὶ κατάφε-
ραν νὰ περικυκλώσουν τὸ θηρίο, ποὺ
ὑπερασπιζόταν ἐπίμονα τὴ ζωὴ του.
Ἀρχισαν τότε νὰ τὸ χτυποῦν μὲ τὰ
κοντάρια. Ἀλλὰ ἡ σκληρὴ μοῖρα θέ-
λησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν εἰδοποίη-
σὴ της καὶ, ἀπάνω στὴν κρίσημη σι-
γμὴ, τὸ κοντάρι τοῦ Ἀδραστοῦ ξεφεύ-
γει καὶ μπηγεται στὸ στήθος τοῦ Ἀτῆ,
ποὺ πέθανε σχεδὸν ἀμέσως.

Ἔτσι ὁ Κροῖσος, ποὺ τὸν θεωροῦσαν
τὸν εὐτυχέστερο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου,
ἔγινε, μ' ὅλα του τὰ πλούτη, ἕνας ἀπὸ
τοὺς πιδ δυστυχισμένους.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

χωρὶς ἀναβολὴ στὸ μαρκήσιο ντ' Ἀκε-
βίλ, ποὺ ζητοῦσε γραμματέα.

«Σκέψου τί χαρά, — ἀλλὰ καὶ τί μά-
θημα γιὰ μένα! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ
ψυχρὸς, ὁ λιγόλογος, ποὺ δὲν ἔλπιζα
τίποτ' ἀπ' αὐτόν, εἶχε φροντίσει ἀλη-
θινά. Κι' ὁ ἄλλος, ὁ φλύαρος, ὁ ὑποκρι-
τής, μὲ πετοῦσε ἔξω μὲ τοὺς θυρωρούς
του... Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ, ἀγαπητέ μου
Δανιήλ, καὶ στὸ Παρίσι τὴ μαθαίνει γρή-
γορα κανεῖς...

» Ἐτρεξα ἀμέσως στοῦ μαρκησίου
ντ' Ἀκεβίλ. Βρῆκα ἕνα γέρο ζωηρό-
τατο, γεμάτο νεῦρα, ἀεικίνητο σὰ μέ-
λισσα καὶ μ' ἕνα μόνο μάτι, (γιατί τὰλ-

λο τόχε χάσει ἀπὸ μιὰ σπαθιά,) ἀλλὰ
ἕνα μάτι τόσο ζωηρὸ καὶ λαμπερό, ποὺ
ἔκανε καὶ γιὰ τὰ δυό!

«Κάτι ἐτοιμάστηκα νὰ πῶ ἀπὸ ἐκεῖνα
τὰ τυπικά, ἀλλὰ μ' ἔκοψε ἀμέσως:

«— Ἀς λείπουν τὰ λόγια! εἶπε. Δὲ
μ' ἀρέσουν. Ἴδου τί ἔχω νὰ σᾶς πῶ:
Γράφω τὰπονημονεύματά μου. Δυστυ-
χῶς ἀρχισα κάπως ἀργὰ καὶ δὲν ἔχω
καιρὸ νὰ χάνω. Λογάριασα ὅτι, ἂν χρη-
σιμοποιήσω ὅλο μου τὸν καιρὸ, πρέπει
νὰ ἐργασθῶ τρία χρόνια ἀκόμη γιὰ νὰ
τελειώσω. Ἐλπίζω νὰ ζήσω τόσο, μὲ
τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ δὲν πρέ-
πει νὰ χάσω λεπτό. Αὐτὸ λοιπὸν δὲν
μόρεσε νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ γραμματι-
κός μου, καὶ θέλει ὁ ἀνόητος νὰ παν-
τρευτεῖ, καὶ μοῦ ζητᾷ δυὸ μέρες ἄδεια
νὰ κάμει τοὺς γάμους του!

» — Τί ἔκαμε λέει; τοῦ εἶπα. Ὅστε
λεπτό!..

» — Μά, κύριε μαρκήσιε...

» — Δὲν ἔχει «μά, κύριε μαρκήσιε...»
Ἄν φύγετε γιὰ δυὸ μέρες, θὰ φύγετε
γιὰ πάντα.

» — Τότε φεύγω, κύριε μαρκήσιε.

» — Στὸ καλὸ!

» Κι' ὁ ἀνόητος ἔφυγε... Ἐλπίζω, νέε
μου φίλε, ὅτι θὰ μπορέσεις νὰ τὸν ἀντι-
καταστήσῃς ἐσύ. Ἴδου οἱ ὅροι μου: ὁ
γραμματικὸς μου ἔρχεται πρῶτ', στὶς ὀ-
χτῶ, καὶ φέρνει μαζί καὶ τὸ πρόγευμά
του. Ὑπαγορεύω ὡς τὸ μεσημέρι. Τὸ
μεσημέρι, ὁ γραμματικὸς γευματίζει μό-
νος του, γιατί ἐγὼ δὲν τρώω ποτὲ τὸ
μεσημέρι. Μετὰ τὸ γεῦμα, ποὺ πρέπει
νὰναι συντομώτατο, ἀρχίζω πάλι τὴν
ὑπαγόρευση. Ἄν βγῶ ἔξω, ὁ γραμμα-
τικὸς μὲ συνοδεύει μὲ μολύδι καὶ χαρτί.
Ὑπαγορεύω καὶ στὸν περίπατο, καὶ στ'
ἀμάξι, καὶ παντοῦ, γιὰ νὰ μὴ χάνουμε
τὸν καιρὸ, ποὺ εἶναι λογαριασμένος ὡς

«Ὁ Ζάν, γονατιστὸς μπροστὰ στὸ μπαούλο...»

το λεφτό. Τὸ βράδυ, δειπνοῦμε μαζὺ καὶ ὕστερα ξαναδιαβάζουμε αὐτὰ ποὺ γράψαμε. Πλαγιάζω στίς ὀχτὼ καὶ ὁ γραμματικὸς εἶναι ἐλεύθερος ὡς τὴν ἄλλή μερά. Δίνω ἑκατὸ φράγμα τὸ μὴ-να καὶ τὸ δεῖπνο, μέτρια πράγματα, φυσικά. Ἀλλὰ σὲ τρία χρόνια, ὅταν τελειώσουν τ' ἀπομνημονεύματα, ὁ γραμματικὸς θὰ λάβει ἕνα δῶρο, δῶρο βασιλικό, μὰ τὴν πίστη μου! Ἐπιθυμῶ νὰ εἶστε στὴν ὥρα σας πάντα, νὰ μὴ παντρευτεῖτε καὶ νὰ γράφετε καλά. Γράφετε καλὰ «καθ' ὑπαγόρευση».

— «ὦ, κύριε μαρκήσιε, σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ αὐτὴ τὴ δουλιὰ κάνω...»

— «Λοιπὸν! Πάρτε χαρτί καὶ μελάνι κι' ἄς ἀρχίσουμε ἀμέσως. Εἴμαστε στὸ εἰκοστὸ τέτατο κεφάλαιο. Γράφετε...»

«Κι' ἀρχισε νὰ μοῦ ὑπαγορεύει, σεργιανίζοντας ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη τοῦωματίου στὴν ἄλλη.

«Ἔτσι, φίλε μου Δανιήλ, ἔγινα γραμματικὸς τοῦ κ. Ἀκεδὶλ κι' ὡς τώρα αὐτὸ ἔχει παράπονο μαζὶ μου οὔτε γὼ μαζὶ του. Χτῆς τοῦ εἶπα πὼς ἔρχεσαι καὶ μοῦδωσε αὐτὴ τὴμποτίλια μὲ τ' ὠραῖο κρασί νὰ πάρω μαζὶ μου. Τρώω, ξέρεις, βασιλικά κάθε βράδυ. Τὸ μεσημέρι ὅμως τρώω δυὸ δεκάρες τυρί, μέσα σὲ πολυτελέστατο πιάτο ἀπὸ φῖνα πορσελάνη μὲ οἰκόσημο... Δὲν εἶναι φιλάργυρος ὁ μαρκήσιος, ἀλλὰ ποῦ νὰ βάζει τὸ μάγειρο νὰ μαγειρεύει γιὰ ἑνα ἄνθρωπο!.. Τὸ βράδυ ποῦ φεύγω, πηγαίνω καὶ διαβάζω ἐφημερίδες σὲ καμμιὰ λέσχη ἢ περνῶ καὶ βλέπω τὸ φίλο μας τὸν Πιερότ. Τὸν θυμάσαι, ἀτλήθεια, τὸν Πιερότ; Σήμερα ὁ Πιερότ εἶναι «κύριος Πιερότ» κι' ἔχει μεγάλο κατὰστημα, ὅπου πουλεῖ εἶδη πορσελάνης. Τὴ μαμμὰ τὴν ἀγαπᾷ παραπολύ καὶ τὸ σπῖτι του εἶναι ἀνοιχτὸ σὲ μένα καὶ πρόθυμο... Τὰ χειμωνιάτικα βράδια, ὅταν δὲν εἶχα νὰ πάω πουθενά, ἦταν ἕνα καταφύγιο. Τώρα ὅμως ποῦ εἶσαι σὺ ἐδῶ, δὲν ἔχω ἀνάγκη... Ἀχ, Δανιήλ μου, ἀδελφούλη μου, τί χαρὰ ποῦ ἔχω! Τὶ ὠραῖα ποῦ θὰ περάσουμε οἱ δυὸ μας!»

Γ'

«Ἡ μαμμὰ μου, ὁ Ζάκ»

Τώρα ποῦ τελείωσε ὁ Ζάκ τὴν ιστορία του, εἶναι ἡ σειρά μου. Ἡ φωτιά σβύνει καὶ τὰ κερά τῶνονται, ἀλλὰ ὁ ἀδελφός μου ἀκούει κρεμασμένος ἀπὸ τὸ στόμα μου τὴν ἱστορία τῆς θιθερῆς ζωῆς μου στὸ λυκεῖο τοῦ Σαρλάντ. Περὶττὸ νὰ τὰ ξαναπῶ ἐδῶ, οἱ ἀναγνώστες μου τὰ θυμοῦνται βέβαια τὰ πρόσφατα βāsάνα μου.

Μὲ τοὺς ἀγκῶνες ἀκουμπισμένους στὸ τραπέζι καὶ μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ δυὸ του χέρια, ὁ Ζάκ ἀκούει ἀμίλητος τὴν ἀφήγησή μου. Κάπου κάπου μόνο τοῦ ξεφεύγει ἕνας στεναγμός:

— Καῖμένο παιδί! Καῖμένο παιδί!

«Ὅταν τελείωσα, σηκώνεται ἀπάνω μὲ συγκίνηση.

— Δανιήλ, μοῦ λέει, ὁ ἀδελφός Ζερμὰν εἶχε δίκιο. Εἶσαι παιδί καὶ δὲ μπορείς νὰ πᾶς μόνος σου στὴ ζωὴ, γι' αὐτὸ ἔκαμες καλὰ νὰρθεῖς κοντὰ σὲ μένα. Ἀπὸ σήμερα δὲν εἶσαι μόνος ἀδελφός μου, εἶσαι καὶ παιδί μου» κι' ἀφοῦ ἡ μητέρα μας εἶναι μακριά, ἐγὼ θὰ τὴν ἀντικαταστήσω. «Ὅ, τι θέλεις θὰ μοῦ τὸ λές, κ' ἐγὼ θὰ φροντίζω γιὰ σένα καὶ θὰ σὲ προσέχω, χωρὶς καὶ νὰ σὲ ἐνοχλῶ, ἐνοεῖται. Θὰ εἶμαι ἡ μητέρα σου ὁ Ζάκ!

Ἐγὼ τὸν ἀγκάλιασα γελώντας:

— «ὦ, μαμὰ μου Ζάκ, τί καλὸς ποῦ εἶσαι!

Κι' ἔκλαιφα μὲ τὴν καρδιά μου, ἀπαράλλαχτα ὅπως ἔκλαιγε ὁ Ζάκ ὅταν ἦταν στὸ Λυόν. Ὁ τωρινὸς ὅμως Ζάκ δὲν κλαίει πιά. Στέρειψε ἡ βρύση, καθὼς λέει. «Ὅ, τι κι' ἂν τοῦ συμβεῖ, δὲ θὰ ξανακλάψει πιά.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ χτυποῦν ἑπτὰ. Μιὰ χλωμὴ λάμψη μπαίνει ἀπὸ τὰ τζάμια.

— Ἐξέρεις ὅτι ἐξημέρωσα, Δανιήλ;

Πλάγιασε λοιπὸν, ἔχεις ἀνάγκη νὰ ξεκουραστεῖς.

— Καὶ σὺ, Ζάκ;

— Ἐγὼ δὲν ἔχω κάνει δυὸ μερῶν ταξίδι καθιστός! Ἀλλωστε, στίς ὀχτὼ πρέπει νὰμαῖ στοῦ μαρκησιού, καὶ ξέρεις πὼς δὲ χωρατεύει. Θὰ γυρίσω τὸ βράδυ στίς ὀχτὼ... Ὅταν ξεκουραστεῖς, ἔδω λίγο νὰ πάρεις ἀέρα. Πρόσεχε ὅμως νά...

Κι' ἐδῶ «ἡ μαμὰ μου ὁ Ζάκ» μοῦ ἀραδιάζει ἕνα σωρὸ συμβουλές, ἀτελείωτες. Εὐτυχῶς εἶμαι ξαπλωμένος πιά κι' οἱ ἰδέες μου δὲν εἶναι πολὺ καθαρές...

Ἀκούω κάποιον ποῦ μοῦ μιλεῖ γιὰ ἕνα ἐστιατόριο ποῦ εἶναι κοντὰ, γιὰ χρήματα ποῦ εἶναι στὸ γιλέκο μου, γιὰ γέφυρες, γιὰ βουλευδάρτα, γιὰ ἀστυφύλακες, γιὰ τὸ καμπαναριὸ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ μοῦ κάνει περισσώτερη ἐντύπωση μέσα στὸν ὕπνο μου. Βλέπω δυὸ, τρία καμπαναριὰ ἀραδιασμένα, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ κάποιον ποῦ κλείνει τὸ παράθυρο, ἀνασκαλεύει τὴ φωτιά, μοῦ ρίχνει κάτι στὰ πόδια μου, μὲ φιλεῖ στὸ μέτωπο καὶ φεύγει ἀθόρυβα ἀπὸ τὴν πόρτα...

Κοιμόμουν ἀπὸ κάμποσες ὥρες, καὶ φαντάζομαι πὼς θὰ κοιμόμουν ἀκόμη ὡς τὴν ἐπιστροφή τῆς μαμᾶς μου-Ζάκ, ἂν δὲ μὲ ξυπνοῦσε ξαφνικὰ ὁ ἦχος μιᾶς καμπάνας. Ἦταν ἡ καμπάνα τοῦ Σαρλάντ, ποῦ χτυποῦσε ἐγερτήριο! Μ' ἔνι πῆδημα βρέθηκα ὀρθίος καὶ φώναξα:

— Ἐμπρός, σηκωθῆτε, κύριοι!

«Ὅταν ὅμως κατάλαβα πὼς βρισκόμουν στὸ δωμάτιο τοῦ Ζάκ, ἔβαλα τὰ γέλια κι' ἀρχισα νὰ χοροπηδῶ τριγύρω στὸ δωμάτιο ἀπὸ τὴ χαρὰ μου. Ἡ καμπάνα ποῦ τὴν πέρασα γιὰ τὴν καμπάνα τοῦ Σαρλάντ, χτυποῦσε σ' ἕνα γειτονικὸ ἐργοστάσιο.

Ἀνοιξα τὸ παράθυρο, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποῦ ὅλα τὰ ρολόγια χτυποῦσαν μεσημέρι. Πρώτη ἡ μεγάλη καμπάνα χτύπησε δώδεκα μεγάλα χτυπήματα, σχεδὸν στ' αὐτὴ μου. Ἐνας-ἕνας χτύπος ἔμπαινε μέσα κι' ἀπλωνόταν καὶ γέμιζε τὸ δωμάτιο. Ὑστερα ὅλες οἱ ἄλλες ἐκκλησιᾶς χτύπησαν μὲ διάφορους ἤχους. Μπροστά μου ἔβλεπα ἕνα ἀπέραντο πέλαγος ἀπὸ στέγες, ἀπὸ ταρατσες καὶ πύργους. Καὶ ξαφνικὰ ἐνοίωσα τὴν ἐπιθυμία νὰ βγῶ ἔξω, νὰ γνωρίσω, ν' ἀπολαύσω τὸ ἀπέραντο αὐτὸ Παρίσι...

Δ'

Συζήτηση τοῦ προϋπολογισμοῦ

Τὴν ἡμέρ' αὐτὴ, κάμποσοι Παρισινοὶ θὰ μπορούσαν νὰ ποῦν τὸ βράδυ ποῦ γύρισαν σπῖτι τους:

— Σήμερα εἶδα ἔξω ἕναν περίεργο ἄνθρωπο!

Γιατὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ὁ Πιτσιρίκος θὰ ἦταν ἀρκετὰ κοιμιστὸς μὲ τὰ μακριὰ του μαλλιά, τὸ κοντὸ του πανταλόνι, τὰ λαστιχένια του παπούτσια καὶ τὶς μπλὲ του κάλτσες.

Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ χειμῶνα, τὶς φωτεινὲς καὶ χλιαρὲς ἐκείνες μέρες, ποῦ μυρίζουν ἀνοιξη. Βάζιζα κάπως σαστισμένος μέσα στὸν κόσμο, ποῦ περνοῦσε βιαστικὸς καὶ μὲ σκουντοῦσε διαρκῶς λέγοντάς μου «παρντόν!»

Ντρεπόμουν νὰ ρωτήσω τοὺς δρόμους καὶ βάζιζα ἴσα μπροστά μου. Μὲ κοίταζαν κι' αὐτὸ μὲ στενοχωροῦσε. Μερικοὶ στεκόνταν καὶ μὲ παρακολουθοῦσαν. Μιὰ κυρία μάλιστα εἶπε:

— Γὰ κοίταξέ τον αὐτὸν ἐκεῖ...

Πρὸ πάντων ὅμως μὲ στενοχωροῦσε τὸ βλέμμα τῶν ἀστυφυλάκων, ποῦ μὲ κοίταζαν μὲ περιέργεια σὲ κάθε σταυροδρόμι.

Ἐφτάσα τέλος σ' ἕνα μεγάλο βουλευδάρτο μὲ μικρὰ δέντρα, ὅπου ἦταν τόση βουή, τόσα ἀμάξια καὶ τόσοι ἄνθρωποι, ὥστε σταμάτησα τρομαγμένος.

Τώρα πὼς νὰ ξεμπλέξω ἀπὸ ἐδῶ καὶ πὼς νὰ γυρίσω στὸ σπῖτι; Ἀν ρωτήσω ποῦ εἶναι τὸ ρολόγι τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, θὰ γελάσουν μὲ μένα.

Στάθηκα σαστισμένος καὶ κοίταζα τὰ προγράμματα τῶν θεάτρων, ὅταν ξαφνικὰ ἡ μαμμὰ μου ὁ Ζάκ φανερώθηκε πλάι μου. Ἦταν ξαφνιασμένος ὅπως καὶ γώ.

— Πῶς! σὺ σαι Δανιήλ! Τί γυρεύεις ἐδῶ, γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ;

Ἐγὼ ἀποκρίθηκα κάπως ἀδιάφορα:

— Ἐ, νά, σεργιανίζω.

Ὁ Ζάκ μὲ κοίταξε μὲ θαυμασμὸ καὶ εἶπε:

— Γὰ κοίταξέ τον ποῦ ἔγινε κιόλας Παριζιάνος!

Ἐγὼ τὸν ἐπίασα σφιχτά, σὰ νὰ βρῇ-κα βοήθεια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΑΤΙ

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

«ὦ, ἂν ἦταν νὰ βρισκόταν, στὰ ἄσπρα μας στήθια, τὰ χριστιανικά, ψυχὲς ἔτσι λευκὲς, ἀθῶες κι' ἀκακὲς σὰν τὴ ψυχὴ ποῦ φωτίζει τὸ μαῦρο κορμὶ τοῦ Ἀσλάνη! Τόσο εἶχε ἀγαπήσει τὸν εὐεργέτη του, ποῦ ἀπ' τὴ λύπη τοῦ θανάτου του πέθανε κι' αὐτὸς στοὺς ἔξη μήνες. Πιστότερος κι' ἀπὸ σκύλο.

Χωριστὰ ὅμως ἀπ' τὴ βοήθεια τοῦ Κωσταντῆ, καὶ πῖδ πολὺ, βοήθησε τὸν παππού μου νὰ ξαναχτίσῃ τὸ σπῖτι τοῦ ὁ παπὰς, ὁ παντοδύναμος! Στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ βρισκόταν ἕνα μικρὸ ἄβαθο πηγαδάκι—κοντίτο. Τὸ νερὸ τοῦ ἐρχόταν ἀπὸ ψηλά, ἴσως ἀπ' τὴ χωμένη πιάπη-γῆ, ποῦτρεχε ἄλλοτε μυστὰ στὴν πύλη τῆς Μπουμπουνίστρας (ἐκεῖ κάπου, μεταξὺ πλατειᾶς Π. Ἀνακτόρων καὶ εἰσοδὸς τοῦ Κήπου). Ἰσως πάλι κι' ἀπ' τὴν ἀνεξάντλητη δεξαμενὴ ποῦναι κάτω ἀπ' τὸν ἅγιο Νικόδημο. Περνοῦσε κάτω ἀπ' τὸ σπῖτι, μέσ' ἀπὸ τὸ παλιὸ ὕδρα-γωγεῖο, καὶ τραβοῦσε κατὰ τὸ Μοναστηράκι. Τὸ κοντίτο αὐτὸ εἶχε στὰ τοιχώματά του, κοντὰ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, σκαμμένες δυὸ γούδες—κόγχες βαθειές. Δὲν ξέρω ἂν ἦταν καμωμένες ἐπιτήδες γιὰ κρυφῶνες μὰ γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἦταν τέλειες. Τὴν ὑπαρξὴ τους ἤξερε μόνο ἡ γιαγιά μου, τὸχε δὲ μάθει κι' αὐτὴ ἀπ' τὴ μάνα της, ποῦχε πάρει προῖκα αὐτὸ τὸ σπῖτι. Σ' αὐτὲς λοιπὸν τὶς κρυφῶνες, ἡ μαμῖτσα μας, τὴν παραμονὴ ποῦταν νὰ φύγουν γιὰ τὴν Αἴγινα, κατέθηκε κρυφὰ-κρυφὰ, μετὰ φόβου Θεοῦ, νὰ μὴ τὴν δῇ ἄλλο μάτι, οὔτε τ' ἄντρος της, οὔτε τῶν κοριτσιῶν της, κι' ἀφοῦ μπρὸς στὸ στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ εἶπε κάποια λόγια, ποῦ τᾶξερε ἀπ' τὴ δικὴ της μαμῖτσα,—ξόρκι, προσευχὴ καὶ παράκληση στὴ νεράιδα τοῦ πηγαδιοῦ, (καὶ ποῖα πηγὴ στὴν Ἀθήνα δὲν εἶχε τὴ δικιά της;) νὰ φυλάξῃ καὶ προστατέψῃ τὸ θησαυρὸ της,—ἔσκυψε, ἔγειρε στὸ κοντίτο κι' ἔκρυψε στίς γούδες δυὸ πῆλινα μικρούλια κουπάκια, γιομάτα μὲ τὰ χρυσαφικά της, κι' ὅσο φλουρί κατὰφερε κι' ἔκρυψε ἀπ' τὴν προῖκα της, ποῦ τὴν πῆρε καὶ τὴν ξόδιασε στὸν ἄγωνα ὁ ἄντρας κι' ἀφέντης της. Τᾶ κρυψε γιὰ δυὸ λόγους: μπορούσαν νὰ τοὺς ἐπιαναν οἱ Τοῦρκοι στὸ δρόμο, καὶ αὐτοὶ μὲν ἴσως γλύτωναν, οἱ παράδες τοὺς ὅμως ὄχι. Ἐπειτα, ἂν ἔφταναν στὴν Αἴγινα, στὰ σίγουρα θὰ τοὺς τᾶπερναν ἐκεῖ οἱ Αἰγινίτες γι' ἀμοιβὴ τῆς φιλοξενίας τους, γιὰ τὸ ἄσυλο ποῦ θὰ τοὺς πα-ραχωροῦσαν. Καὶ δὲν ἔφτανε πὼς τοὺς ἔπερναν τὸ βίος, μὰ εἶχαν κι' ὅλη τὴν ἡμέρα τὶς γυναῖκες καὶ δούλευαν, στὸν ἀργαλειὸ τὶς πῖδ καλές, καὶ στὰ χτήματα τὶς ἄλλες, τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς γερόντους.

— Ἐκεῖ, παιδάκι μου, νὰ σὲ χαρῶ, μαρτούρια τραθήξαμε! ἔλεγε ἡ γερόντισσα, καὶ μὲ φρίκη θυμόταν τὶς ἡμέρες τὶς ἐξορίας.

Μ' αὐτὴ λοιπὸν τὴ συρμαχιά τῶν χρυσῶν φλουριῶν ξανάχτισε ὁ παππούς μου τὸ πατρογονικὸ του.

Πρὶν ἀπ' τὸν πατέρα μου, εἶχε κάνει ὁ παππούς μου δυὸ κορίτσια: τὴ Φλώρα καὶ τὴν Τερέζα. Αὐτὲς ὅμως, ἀπ' τὶς κακουχίες ποῦ τὶς βρῆκαν, ἀπ' τὰ βάσανα τῆς ἐξορίας, ἡ ποῖς ξέρεῖ κι' ἀπὸ ποῖες ἄλλες ἀφορμές, πέθαναν νέες. Τὶς ἔκλαιε ὁ γερόντας βέβαια σὰν παιδιὰ του, μὰ τὸ μαράζι κι' ὁ καῖμος ποῦχε, πὼς δὲν ἔκανε παιδί, κληρονόμο νὰ πάρῃ τ' ὄνομά του, τοῦμεινε καὶ μ' αὐτὸν πῆγε.

Ἔτσι ὁ πατέρας μου γεννήθηκε ὀρφανός. Μαζὶ μὲ τὸ νοικοκύρη τοῦ σπιτιοῦ ποῦλειψε. ἔλειψαν καὶ πολλὰ πράματα: οἱ εὐτυχίες, τὰ μπερεκέτια. Κάτι χτήματα ποῦχαν πέρα στοὺς Ἀγγελόκηπους, ἀγρούς, ἀμπέλια, ἀρχισαν νὰ ρημάζουν. Οἱ κολλήγοι τῆς τᾶφερναν τῆς χήρας σροῦπ καὶ βερσεῖ:

— Σπέρνομε, καὶ δὲ θερίζουμε, τρυγάμε καὶ δὲ βγάνουμε δέκα μπότσες στὸ στρέμμα! τᾶκαψε ἡ ξεραῖλα!

Ὁ καλὸς Θεός, ποῦ βρέχει σὲ δίκαιους καὶ ἀδίκους, μόνο στοῦ παπποῦ μου τ' ἀμπέλια δὲν ἔδρεχε... Πῶς νὰ ζήσῃ λοιπὸν ἡ κυρούλα μου καὶ νὰ μεγαλώσῃ τὸ γιό της, τὸν κανακάρη της; Ἀναγκάστηκε καὶ νοίκιασε τὸ σπῖτι της σὲ κάποιον καπετάνιο τοῦ πολέμου, ποῦχε γίνεῖ παλατιανός.

Ἦταν βαρὺς, ἰδιότροπος, μονόχωντος ἄνθρωπος. Ζοῦσε μὲ μιὰ γριά ρουμελιώτισσα ποῦ τὸν ὑπηρετοῦσε, τὴ γριά Πηγῆ, τὴν Ἀκαρνάνα:—ἔτσι τὴν ἔλεγε. Ζοῦσε σὰν καλόγηρος στὸ σπῖτι, ἀμίλητος καὶ κατσουφιασμένος πάντα.

Εἶναι ποῦναι καὶ χαροκαμένος, κυρά. ἔλεγε ἡ γριά Πηγῆ: τοῦ γιοῦ του, τοῦ λεβέντη του, τοὺς ἔφαγαν οἱ κλέφτες σ' ἀπάνου τὰ βουνά, κι' ἡ σοῦπα του, ἡ μονοχορόρη του, θὰ πῶ, ἐχάθη στὴ γειονα της: τί νὰ τοῦ κάνει τώρα!

Μόνο ἅμα τοῦστελνε ὁ γαμπρός του τὸν ἑγγονά του, ἡ ἅμα ἀκούγε τὸ γέλιο καὶ τὴ χαρούμενη παιδιᾶστικὴ φωνὴ τοῦ πατέρα μου, ἰλάρωνε λίγο ἡ τραχεῖα μορφή του, κι' ἔπερναν κάποιαν ἀπαλάδα τ' ἄγρια χαρακτηριστικά του, ποῦ μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὰ φωτίσῃ κάποιος χαμόγελο.

Αὐτὸς ὁ καπετάνιος ἀνάγκαζε τὴν κυρούλα μου νὰ βγάινῃ τὸ γιό της περίπατο καμμιὰ φορὰ, καὶ νὰ μὴ μένῃ κλεισμένη πάντα στὸ σπῖτι.

— Νὰ τὸν σεργιανίζῃς, κυρά, τὸν παλληκαρά! Νὰ τὸν σεργιανίζῃς, μὴ τὸν σκληδώνῃς ἐδῶ μέσα καὶ γίνεῖ ζαμπούνης!..

Πότε-πότε λοιπὸν, τ' ἀπόγεμα, σὰν ἔπερνε νὰ γύρῃ ὁ ἥλιος, ἡ γιαγιά μου ἔδινε μὲ τὴν Ἀκαρνάνα, γιὰ συντροφιά, καὶ τὸν κανακάρη στὰ χέρια, κι' ἀνηφόριζαν νὰ πᾶνε νὰ τὸν σεργιανίσουν. Τὸ σεργιάνι τοὺς ἦταν στὸ σημερινὸ κῆπο τῶν Μουσῶν. Ποῦ ν' ἀνεβοῦν ὡς ἀπάνω στὸ λόφο τῆς πλατειᾶς τοῦ παλατιοῦ, ἡ καὶ στὰ βουναλάκια ποῦταν δεξιὰ κατὰ τὸν κῆπο!

Ὁ κῆπος τῶν Μουσῶν ἦταν τότε στὴ φυσικὴ του κατάστασι: πυκνὸ, μικρὸ δάσος, ὕψωνόνταν τὰ κυπαρίσσια—κοντεύουν νὰ λείψουν κι' αὐτὰ ἀπ' τὴν Ἀθήνα—κι' ἕνα γύρω φούντωναν ἄγρια δέντρα καὶ θάμνοι. Ἐκεῖ σεργιανίζε ἡ γιαγιά μου τὸ γιόκα της, κοντὰ στ' ἄλλα παιδάκια.

Ἡ γριά Πηγῆ τὴν εἶχε συμβουλέψει—ἤξερε δὰ κι' αὐτὴ ἀπ' αὐτὰ—κ' ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ σκλίδα σκόρδο ποῦδενε μέσα στὴ ζώνη τοῦ παιδιοῦ, καὶ τὴ γαλάζια χάντρα ποῦ τοῦ κρεμοῦσε στὸ χαῖμα-λί του (τὸχε φτιάξει καὶ τόχε πλέξει, ἀπὸ καθαρὸ μετάξι, ὁ Κωσταντῆς ὁ Ἀράνης μας, μὲ τὰ χέρια του) γιὰ νὰ μὴ τὸ πιάνῃ τὸ μάτι, τοῦδανε καὶ μιὰ στάλα μουτσοῦρα ἀπὸ τὸ τηγάνι πίσω στ' αὐτὸ του.

Γιατὶ, παιδάκι μου, τρέλλα τοὺς ἔπιανε, ὅσοι τᾶδλεπαν ἔτσι ὁμορφο, πα-χουλὸ, ροδοκόκκινο, ξανθόμαλλο, πα-στρικό, συγυρισμένο! Τᾶχα, γιόκα μου, σὰ βασιλόπουλο... Ἀχ! στέναζε ἡ γριά, δὲ λεγόταν ἡ ὁμορφιά του, δὲν εἶχε ὄρια... Μοῦκαναν καρτέρι, μὲ παρα-φύλαγαν οἱ κυράδες τῆς γειτονιάς, μὲς ἀπ' τὰ παντ' οὔρια, κι' ὅταν μᾶς ἔδλε-παν ν' ἀνηφορίζομε, ἔδβαιναν καὶ μὲ σταματοῦσαν. — «Στάσου, κυρά, μιὰ στιγμούλα νὰ τὸ δοῦμε, νὰ τὸ φιλήσου-με...» Μοῦ τάρπαζαν ἀπ' τὰ χέρια, παιδί μου, σὰν παλαδὲς ἔκαναν,—«τί ὁμορφούλι, ἔλεγε, νὰ σοῦ ζήσῃ, κυρά, νὰ τὸ χαῖρεσαι,—καὶ τᾶφταναν γελαστὲς—φτοῦ νὰ μὴ σοῦ βασκαθῇ!»

Τρόμαζα νὰ τὸ ξαναπάρω νὰ φύγω. Καὶ στὸ σεργάνι, πάλι τὰ ἴδια. Κι' ἂν τύχῃ καὶ μ' ἔδρισκε κι' ὁ καπετάνιος μὲ τίποτ' ἄλλους παλατιανούς, μὲ σταύρωναν:—«Τί τοῦ κάνῃς, κυρά, κ' εἶναι ἔτσι ὁμορφο; Πῶς τ' ἀνατρέφεις; Τί τὸ ταῖζεις;» Τᾶχανα, δὲν ἤξερα τί καὶ πὼς νὰ τοὺς ἀπαντήσω, σάστιζα... «Σκόρδα στὰ μάτια σας! ἔλεγε κρυφὰ μέσα τῆς ἡ συχωρεμένη ἡ Ἀκαρνάνα, σκόρδα, μπουτζίκια!»... Καὶ τοὺς φασκέλωνε ἀνάποδα μὲ τ' ἀριστερὸ τῆς χέρι.

Ἐξω στὸ σεργάνι καθόταν ὥσπου ἔσβυνε τὸ δειλινὸ. Ἔτσι κάποια μέρα ξε-χάστηκε, ἀφαιρέθηκε, καθισμένη σὲ κά-ποιο σπασμένο μάρμαρο. Ἦταν καὶ μο-ναχὴ τῆς, ὁ νοῦς της ἔτρεχε στὰ περα-σμένα—καὶ τὴν πῆρε τὸ σούρουπο. Κοί-

ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ BRUYÈRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Στο μέρος εκείνο, απ' τη μια κι απ' την άλλη μεριά της σιδερένιας πόρτας της εισόδου, είναι δυο πλατειές σειρές από πυκνούς θάμνους. Και πραγματικά, μια φευγαλέα σκιά φάνηκε σαν να κρύφτηκε πίσω απ' αυτούς τους θάμνους.

— Κανένas βοσκός θά είναι, λέει ο Παῦλος. Κάποιος, που θά μάς εἶδε και μάς κρυφοκοιτάζει.

«Η σκέψη ότι θά τούς κοροϊδέψουν για τὸ ντύσιμό τους, γίνεται τόσο ἀφόρητη γιὰ τὰ παιδιά, ὥστε προσπαθοῦν νὰ κρυφθοῦν ὅσο γρηγορότερα μποροῦν.

Ἀλλὰ πού νὰ κρυφθοῦν, ἂν ὄχι πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους, πού βρίσκονται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά; Γρήγορα-γρήγορα γλιστροῦν ὡς ἐκεῖ, ζαρώνουν πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους κι' ὕστερα περιμένουν, κρατώντας τὴν ἀναπνοή τους.

Περιμένουν, περιμένουν, καὶ σὲ τέλος χάνουν τὴν ὑπομονή. Δὲν εἶναι καθόλου διασκεδαστικὸ νὰ μένη κανεὶς τόση ὥρα ἀκίνητος καὶ ζαρωμένος στὴν ἴδια θέση. Κι' ἐπειτα τίποτα δὲ φαίνεται πιά νὰ κουνιέται. Δίχως ἄλλο εἶχαν κάνει λάθος. Τοὺς φάνηκε πὼς εἶδαν κάποιον, χωρὶς πραγματικῶς νὰ εἶναι κανένas. Θὰ βγοῦν ἔξω καὶ θὰ παίξουν.

Ἐξαφνα κάτι ὑποπτο φαίνεται πάλι πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους. Τὰ κλαριά μόλις κουνήθηκαν, ἀλλὰ τὴ φορά αὐτὴ τὸ εἶδαν ὅλοι.

«Ε, αὐτὸ πὺ βλέπουν τώρα εἶναι κάτι. Τὴν ἀκρὴ ἀπὸ ἓνα μπλε σκοῦρο ὕψος, καὶ τὴν κυρτὴ ἀπὸ ἓνα ψάθινο καπέλλο. Ποιὸς νᾶναι ἄραγε; Κανένas βοσκὸς δίχως ἄλλο, ἢ κανένα μαγκόπαιδο, ἀπὸ τὸ χωριό, πὺ περιμένει νὰ φανερωθοῦν τὰ τέσσαρα ἀγόρια, πὺ εἶναι ντυμένα σὰν κορίτσια, γιὰ νὰ τὰ κοροϊδέψῃ.

Αὐτὸ εἶναι δίχως ἄλλο. Καὶ τ' ἀγόρια, νευριάζουν. Κουνιούνται, κάνουν ὁρῶς, φωνάζουν:

— Ἐδῶ, λοιπόν, ἔδῶ λοιπόν, εἰδεμὴ εἶσαι ἓνας ἀνάνδρος!

Ἀντὶ νὰ φανερωθῇ ὅμως ὁ ἄγνωστος πὺ τιλοφορήθηκε μ' ἓνα τέτοιο προσδλητικὸ ἐπίθετο, κρύφτηκε ἀκόμη βαθύτερα.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! φωνάζει ὁ Παῦλος. Δὲ θὰ μείνουμε ἔδῳ κρυμμένοι ὅλο τὸ πρωῒνο. Ἀς

πέσουμε πάνω του, ὅποιος κι' ἂν εἶναι, καὶ θὰ ἰδῇ ποιοὺς κοροϊδεύει!

Ὑστερα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ στρατηγού τους, ὅλοι ὁρμῶν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, πὺ ἐξακολουθεῖ νὰ κρύβεται. Ἀκούγονται φωνές, ὁρῶς.

— Εἶναι τρεῖς! Νὰ παραδοθοῦν! Ψηλά τὰ χέρια! Βοήθεια! Βοήθεια!

Κι' ἔξαφνα ἐκπληκτες ἀναφωνήσεις: — Καλὲ ἐσεῖς! Ἐσεῖς εἰσαστε;

Καὶ κλαψιάρικες ἀπαντήσεις: — Ναι, ἐμεῖς. ἐμεῖς εἰμαστε.

Πολιορκηταὶ καὶ πολιορκούμενοι κοιτάζονται ἀναυδοί. Ὁ Παῦλος πὺ νόμιζε πὼς εἶχε πιάσει τὸ χωριό-πόλο πὺ τοὺς κοροϊδεύει, ἀντιλαμβάνεται ὅτι αὐτὴ πὺ ξεκούνησε τόσο ἄγρια, δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Μαγδαληνή.

Ὁ πονηρὸς Γιαννάκης πὺ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὸν ἐχθρό του καὶ τοῦ πέταξε τὸ καπέλλο ἀπὸ τὸ κεφάλι του, δὲν ξέρεῖ τί νὰ πεῖ βλέποντας τὰ δάκρυα νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Μαργαρίτας. Ὅσο γιὰ τὸ Ζωζὺδ πὺ ἄρπαξε ἀπὸ τὰ πόδια τὸν αἰχμάλωτο πὺ συνέλαβε ὁ Πέτρος, τὰ χάνει ἀναγνωρίζοντας τὴ φίλη του τὴν Ἐλενίτσα. Ἡ ἐκπληξή του μάλιστα εἶναι τόση, ὥστε κάθεται κάτω καί, μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ, βάζει τὸ δάχτυλο στὸ στόμα του γιὰ νὰ τοῦ κατεδοῦν ἰδέες.

— Καλὲ ἐσεῖς εἰσαστε τὰ γόρια πὺ κρυφοκοιτάζαν;

— Καλὲ ἐσεῖς εἰσαστε τὰ κορίτσια πὺ μᾶς φοβέριζαν;

— Μὰ ποιοὺς σᾶς ἔδωκε ἀγορίσιτκες ποδιές;

— Μὰ ποιοὺς σᾶς φόρεσε κοριτσίστικα φουσάνια;

Ἀλληλοκοιτάζονται, ρωτιοῦνται, δίνουν ἐξηγήσεις, καὶ σὲ τέλος ὅλοι ξεσποῦν σὰ γέλια.

— Δὲν κοιτᾶς ντύσιμο; λέει κλαψιάρικα ὁ Παῦλος ἀνοίγοντας τὴ «φούστα» του.

— Ἀμ κι' ἐμεῖς δὲν πᾶμε πίσω! λέει ἡ Μαγδαληνὴ δείχνοντας τίς κοτσίδες τῆς.

— Δὲν εἶναι ἄσχημες. Ἰδιες μὲ ποντικοურές, δηλώνει ὁ Γιαννάκης.

Ἡ Μαγδαληνὴ συμπεραίνει μελαγχολικά:

— Λοιπόν, τώρα τὰ γόρια εἶμασ' ἐμεῖς, καὶ σῆς εἶσαι τὸ κορίτσια.

— Ἀλοίμονο, ναί!

«Ὁ κύριος Ζωζὺς μ' ἓναν ὑπέροχο τριανταφυλλὶ φιδόκο...» (Σελ. 486, στ. γ')

Ὁ φιλόσοφος Γιαννάκης διαλύει τὴ μελαγχολία.

— Μὴ καὶ μὲ τίς ποδιές αὐτὲς μποροῦμε νὰ ψηφίσουμε καὶ τοὺς λεκέδες καὶ τὰ σχισίματα, ἂς κοιτάξουμε νὰ διασκεδάσουμε ὅσο μποροῦμε καλύτερα, δηλώνει, κι' ἂς μὴ στενοχωριόμαστε.

— Κι' ὕστερα, ἀλήθεια, τὸ ξέρετε; φώναξαν καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφές μαζί. Ὁ θεὸς Βαρνάβας μᾶς ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ παίξουμε μαζί σας.

— Ὡ, τότε καὶ ἡ θεῖα-Ἀγλαΐα δὲν θὰ ἔχη ἀντίρρηση!

Καὶ γιὰ νὰ πανηγυρίσουν τὴν ἄδεια αὐτὴ πὺ τὴ θεωροῦν διαρκὴ τὰ ἀγόρια, ἀρχίζουν κόλας τὰ χοροπηδήματα τὰ κορίτσια ὅμως βρίσκουν ὅτι σ' αὐτὸ τὸ μέρος εἶναι πολὺς ἥλιος καὶ ξεκινοῦν ὅλοι μαζί νὰ βροῦν ἓνα ἄλλο πὺ σκιερὸ. Ὁ κῆπος εἶναι μεγάλος, γεμάτος πελώρια δέντρα. Κάτω ἀπὸ ἓνα τέτοιο δέντρο τὰ παιδιά στήνουν ἀμέσως τὸ στρατόπεδό τους.

Σήμερα ὁ στρατὸς δὲν εἶναι τόσο πολυμοχαρὴς (ὡς ζέστη δίχως ἄλλο ἐμετρίας τὴν φιλοπόλεμη ὁρμή τῆς πρώτης ἡμέρας), καὶ σὲ τέλος ὅλοι συμφωνοῦν σὲ νὰ ἱδρῶσουν ἓνα μεγάλο ὑπαίθριο νοσοκομεῖο, ὅπου ἐπιδέξιοι γιαιτροὶ καὶ ἀφοσιωμένες νοσοκόμες περιποιοῦνται, χωρὶς νὰ ἀναπαύονται οὔτε ἓνα λεπτό, τοὺς πληγωμένους πὺ φτάνουν ἀκατάπαυτα.

Ὁ Παῦλος ἔχει κιόλας κόψει πάνω ἀπὸ σαράντα πόδια κι' ὁ Γιαννάκης ἔχει κάνει περισσότερες ἀπὸ εἴκοσι ἐγχειρήσεις διαφόρων εἰδῶν. Οἱ νοσοκόμες ἔχουν ἀπαυδήσει τυλίγοντας καὶ ξετυλίγοντας ἐπιδέσμους, βάζοντας καταπλάσματα καὶ κάνοντας ἐνέσεις. Ὅσο γιὰ τοὺς πληγωμένους, πραγματικῶς εἶναι θαῦμα πὼς βρίσκονται τόσο καλὰ στὴν ὑγεία τους ὕστερα ἀπὸ τόσες ἐγχειρήσεις. Ὁ Πέτρος μπορεῖ καὶ περπατεῖ λαμπρὰ παρ' ὅλο πὺ τοῦ ἔχουν κόψει ἑπανεὶλημένως καὶ τὰ δυὸ του πόδια. Ἡ Ἐλενίτσα φλυαρεῖ σὰν γαλιάντρα παρ' ὅλους τῆς τοὺς ἐπιδέσμους, καὶ ὁ Ζωζὺς δὲν ἔχει νὰ θρηνησῇ ἄλλη ἀπώλεια παρὰ τὸ ἔλεεινὸ κατάντημα τῆς περὶ φημης γραβάττας του, πὺ μεταμορφώθηκε σὲ ἐπίδεσμο καὶ βρίσκεται δεμένη στὸ κεφάλι του.

Ἡ ζέστη ὅμως πὺ εἶναι σήμερα πο-

λὺ δυνατὴ, ἀναγκάζει γιαιτροὺς καὶ νοσοκόμες νὰ σταματήσουν τὸ ἀνθρωποσωτήριο ἔργο τους. Ὅλοι κάθονται σὲ χορτάρι κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ ἀρχίζουν νὰ συζητοῦν ἥρεμα.

— Δὲν τὸ βρίσκετε πολὺ περίεργο, λέει ὁ Γιαννάκης, πὺ ἡ θεῖα μας κι' ὁ θεὸς σας εἶναι τόσο θυμωμένοι μετὰς τους;

— Ναι, εἶναι πολὺ σοβαρὰ μαλωμένοι, λέει ἡ Μαγδαληνὴ πὺ εἶναι καλὰ πληροφορημένη, καὶ μάλιστα ἀπὸ χρόνια. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀπελπίζει τὸν

«Ἀλληλοκοιτάζονται, ρωτιοῦνται, δίνουν ἐξηγήσεις...» (Σελ. 498, στ. γ')

φίλο τους τὸν παπᾶ. Ἦθελε τώρα νὰ τοὺς φιλώσῃ, ἀλλὰ πὼς νὰ τὸ κατορθώσῃ δὲν ξέρεῖ...

— Ἐὰν τὸ δοκιμάσαμε μεῖς! λέει ὁ Γιαννάκης ἐμπνευσμένος.

— Εἶναι πολὺ δύσκολο, ἀναστενάξαν οἱ ἄλλοι. Πὼς νὰ τὸ κάνουμε;

— Ἰσως, ἂν μεῖς οἱ μικροὶ βρισκόμαστε μαζί ὅλη τὴν ὥρα, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μπορεῖ νὰ δώσῃ στοὺς μεγάλους τὴν ἰδέα νὰ κάνουν τὸ ἴδιο.

— Ὅπως δὴποτε, λέει ὁ Γιαννάκης, πὺ εἶναι ὁ πὺ λόγικὸς ἀπ' ὅλους, μποροῦμε ἐμεῖς οἱ μικροὶ νὰ κάνουμε σὰν νὰ ἀποτελοῦμε μὴ οἰκογένεια ἐνωμένη, νὰ δείχνουμε πὼς ἀγνοοῦμε τίς διαφορές τους, καὶ νὰ τοὺς θεωροῦμε πάντοτε καὶ τοὺς δυὸ σὰν νὰ ἦταν πραγματικὰ ὁ θεὸς κι' ἡ θεῖα ὅλων μας.

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ φέρῃ ἓνα καλὸ ἀποτέλεσμα.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἀναγνωρίστηκε ἀπ' ὅλους ὡς θαυμάσια! μὰ ἀλοίμονο, ξεχάστηκε ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά γιὰ ἓνα ἄλλο ζήτημα, πολὺ πεζότερο: Ἡ ὠρα τοῦ γεύματος, πὺ πλησίαζε, ἔφερε ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ.

— Ἐχουμε καὶ πάλι σιφάδο τὸ μεσημέρι, ἀναστενάζει ἡ Μαγδαληνὴ. Τὸ φριχτὸ αὐτὸ σιφάδο, πὺ δὲν μποροῦν νὰ καταπιῶ.

— Παραπονιέσαι κιόλας! ἀγανακτοῦν τ' ἀγόρια. Τί θὰ ἔλεγεσ, λοιπόν, ἂν σ' ἔ-

ταίζαν ὅλη μέρα λαχανικὰ ὅπως ἐμᾶς;

— Σήμερα ὅμως, λέει ὁ Γιαννάκης, ἔχουμε κάτι καλὸ, τὸ ξέρω, γιὰτί ἄκουσα τὴν Πουλχερία νὰ τὸ λέει στὴ Μαρία. Ἐχουμε τηγανίτες μὲ μέλι.

— Οὐφ, λέει ὁ Παῦλος καὶ ὁ Πέτρος περιφρονητικὰ, αὐτὸ εἶναι καλὸ γιὰ τὰ κορίτσια.

— Ἀχ, πὼς θὰ τίς ἔτρωγα! λέει ἡ Ἐλενίτσα.

— Κι' ἐμεῖς, κι' ἐμεῖς, δηλώνουν οἱ ἀδελφές τῆς ἡ δὲ Μαργαρίτα πὺ εἶναι ἐξίσου καλὰ πληροφορημένη ὅσο κι' ὁ Γιαννάκης, προσθέτει:

— Ἀντὶ γι' αὐτὸ τὸ ὠραῖο γλυκὸ, ἐμεῖς θὰ εἰμαστε ἀναγκασμένες νὰ φάμε ἓνα σιχαμένο κουνέλι σιφάδο!

Τὰ πρόσωπα τῶν ἀδελφῶν τῆς δείχνουν τὴν ἴδια ἀηδία μὲ τὸ δικό τῆς. Ἀντιθέτως, τὰ πρόσωπα τῶν ἀγοριῶν ἐκφράζουν τὸν πὺ ζῶηρὸ πόθο.

— Εὐτυχισμένα πλάσματα! Πὼς θὰ θέλαμε νὰ εἰμαστε σὲ θεὸ σας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΑΙΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΝΕΓ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Σ' ἓνα παλιὸ καφενεῖο τοῦ Πειραιῶς ὅπου συχνάζουν καὶ ξένοι θαλασσινοί, δίνουν ἀπὸ χρόνια ἓνα ποτὸ πὺ συνειθίζεται πολὺ σὲς πατρίδες τους καὶ πὺ κεί-πέρα τὸ λένε σὲν τρ (cidre=μηλίτης). Τὰ γκαρσόνια ὅμως τὸ λεγαν σὲ δρ καί, σιγά-σιγά, ὅπως συμβαίνει σχεδὸν πάντα μὲ τίς ξένες λέξεις, τὸ ἐξελλήνισαν καὶ τὸ καμαν σὲ δερο.

— Ἐνα σίδερο!... δυὸ σίδερα!... φώναζαν.

Ἦρθε ὅμως καὶ καιρὸς πὺ χρειάστηκε νὰ... ἐγκαλλισθῇ πάλι ἡ λέξη πὺ εἶχ' ἐξελληνισθῇ ἔτσι. Γιατί τὸ καφενεῖο θέλησε νὰ συντάξῃ, ἐλληνικὰ καὶ γαλλικὰ, ἓνα τιμολόγιο τῶν ποτῶν του. Κι' ὅταν ἦρθε ἡ σειρά τοῦ σίντρ, ὁ γαλλομαθὴς συντάκτης, σὲ ἐλληνικὸ μέρος τοῦ τιμολογίου ἔγραψε:

Σίδερο... δρ. 3.

Καὶ σὲ γαλλικὸ:

Fer... dr. 3.

Φαντασθῆτε τώρα τί ὠραῖα πὺ θὰ καταλαβαίνουν οἱ ξένοι πὼς αὐτὸ τὸ fer εἶναι τὸ συνηθισμένο τους ποτὸ!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΜΗΘΕΙΣ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΧΑΜΕ ξεχάσει και πώς βρέχει... Φυσικά, ύστερ' από τόσω μηνών ασυννέφιαστο ουρανό, σκόνη, ζέστη, ξεραϊλα. Δεν μάς τὸ θύμισαν οὔτε τὰ λίγα σύννεφα, πού βλέπαμε νὰ καθαικνέουν γύρω τὰ βουνά ἢ νάεροδρομοῦν, σὰν παραπλανημένα, στὸ γαλάζιο στερέωμα· οὔτε κὰν μιὰ βροχούλα πού μόλις ράντισε, πρὸ ἡμερῶν, τὴ διψασμένη γῆ... Ἦρθε ὅμως κι' ἡ μεγάλη κι' ἦρθε τόσο ἀπότομα, τόσο ξαφνικά, τόσο ὀρμητικά, πὺρ μὰ τὴν ἀλήθεια μὰς σάστισε. Γιατὶ μὰς βρήκε κι' ἀπροετοίμαστους, ἡσυχους πὺρ δὲν βρέχει ποτέ... Μὰ καὶ προετοίμασμένοι νάμαστε, στοχάζομαι, μιὰ τέτοια βροχὴ θὰ μὰς σάστιζε τὸ ἴδιο.

Τὸ βροχόμετρο τοῦ Ἀστεροσκοπείου σημεῖωσε καταπληκτικούς ἀριθμούς. Κι' οἱ ἐφημερίδες τὴ βροχὴ αὐτὴ τὴν εἶπαν «κατακλυσμιαία». Μὰ εἶναι λίγο! Γιατὶ οὔτε στὸν κατακλυσμὸ τοῦ Νῶε δὲν πιστεύω νάβρεχε ἔτσι. Ὅχι σαράντα μερόνυχτα, ἀλλὰ σαράντα ὥρες νὰ ἐξακολουθοῦσε, ἢ Ἀθῆνα μὰς σήμερὰ θάταν θάλασσα, συνέχεια τοῦ Σαρωνικοῦ!... Εὐτυχῶς τὸ μεγάλο κακὸ δὲν ἐδάσταξε παρὰ ὡς μιὰ ὥρα. Ἐπειτα ἦταν μικρότερο. Καὶ σὲ καμμιάν ὥρα ἀκόμα, ἂν καὶ δὲν εἶχε πάψει ὀλωςδιόλου νὰ βρέχει, ὁ ἥλιος ἔσκισε τὰ σύννεφα καὶ μισοφάνηκε...

Θάταν πολὺ δύσκολο νὰ σὰς δώσω μιὰ ἰδέα αὐτῆς τῆς βροχῆς στὴ μεγάλη τῆς ἐνταση. Θὰ σὰς πῶ μόνο πὺρ τὰ σύννεφα εἶχαν χαμηλώσει ὡς τὶς στέγες σχεδὸν τῶν ψηλῶν σπιτιῶν, καὶ πὺρ ἀδειαζαν τὸ νερὸ «μὲ τὸν κουδὰ» κυριολεκτικῶς. Ἐβλεπες, ὅχι πιά κρουνοὺς, παρὰ μεγάλες ὑδάτινες μάζες, πὺρ τὶς ἔδερνε ὁ σφοδρὸς ἄνεμος ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Γιατὶ ἀλήθεια, ἀπ' ὅλες τὶς μεριές φυσοῦσε. Στὸ σπῆτι μὰς τουλάχιστο ποῦνε ψηλὸ, ὅπως χτυπιόνταν τὰ μεσημβρινὰ παράθυρα, ἔτσι καὶ τὰ βορεινὰ, καὶ τὰ δυτικὰ. Ἀναγκαστήκαμε νὰ τὰ κλείσουμε ὅλα ἐρηπικῶς. Ἐνα παραθυράκι, στὸ σαλονάκι, δὲν εἶχε τζάμι, καὶ τὸ δωμάτιο θαλασσοθύθηκε σὲ μιὰ στιγμή. Ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὰ κλεισμένα παράθυρα τὰ νερὰ ἔμπαιναν ἀκράτητα. Ἐπειτα ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπ' τὰ ταβάνια, γιατί πού νὰ βαστάξουν τὰ κεραμίδια, —καὶ ξεκάρφωτα μάλιστα, —τόσο νερὸ! Ἐδῶ βάζαμε μιὰ λεκάνη, ἐκεῖ ἕνα κουδὰ, ἐκεῖ ἕνα κανάτι, γιὰ νὰ δέχονται τοὺς κρουνοὺς. Καὶ μουσαμάδες, καὶ σφουγγάρια, καὶ λινάτσες, κι' ὀμπρέλλες, διαχρησιμοποιοῦντο. Γιατ' ἦρθε καὶ στιγμή, πού πῆδ πολὺ ἔβρεχε μὲς' στὸ σπῆτι, παρὰ στὸ δρόμο...

Καὶ τότε θυμήθηκα κάτι, πὺρ διηγῆθηκε μιὰ φορὰ ἕνας νοστιμότατος χρονγράφος, γιὰ μιὰ τέτοια περίπου βροχή. Στὸ σπῆτι του, τὰ ταβάνια ἄρχισαν νὰ στάζουν. Ἐβαλαν κι' ἐκεῖ λεκάνες πάνω στὶς ντουλάπες, κουβάδες πάνω στὰ κρεβάτια, βάζα ἀπάνω στοὺς καναπέδες καὶ καθεστῆ. Εἶχαν πιά ἐξαντλήσει ὅλα τοὺς τὰ δοχεῖα, ὅταν ἐξακριβώθηκε ἄξαφνα ὅτι ἔσταζε καὶ στὴ σάλα, ἀπάνω στὸ πιάνο! Τί νὰ βάλουν πιά γιὰ νὰ μὴ βραχῇ τὸ πολύτιμο ὄργανο; Ζήτησαν τὴ βοήθεια τῆς ὑπηρέτριας: «Ἀμάν! φέρε τίποτα, Μαργαρώ, ὅτι κι' ἂν εἶναι!» Καὶ τότε ἡ Μαργαρώ, ἀδίσταχτα, ἔφερε ἕνα δοχεῖο... ἀνώνυμο, καὶ τὸ τοποθέτησε θριαμβευτικά ἀπάνω στὸ πιάνο, κι' ἀκριβῶς ἀνάμεσα στὶς προτομές τοῦ Μπετόβεν καὶ τοῦ Μότσαρτ. —«Ὅχι! ὅχι! φώναξε ὁ δημοσιογράφος· ντροπὴ! βεδῆλωση!» Κι' ἡ Μαργαρώ ἀπάντησε: «Δὲ βαριέστε, κύριε! σὲ τέτοιες ὥρες...»

Ἐννοεῖται πὺρ σ' ἄλλα σπῆτια, ἔπαθαν χειρότερ' ἀπὸ μὰς. Πλημμύρισαν ὑπόγεια, πλημμύρισαν κι' ἰσόγεια ἀκόμα, σὲ δρόμους συνοικιῶν πού κατεδάζουν ποτάμια ὅταν βρέχει. Κι' οἱ δρόμοι αὐτοὶ ἀνασκάφτηκαν, καταστράφηκαν. Θὰ χρειαστοῦν ἑκατομμύρια γιὰ νὰ τοὺς διορθώσουν ὅπως ἦταν· καὶ πάλι, μὲ τὴν πρώτη ραγδαία βροχὴ. θὰ χαλάσουν. Γιατὶ, βλέπετε, ἡ πόλη μὰς δὲν ἔχει ὑπονόμους. Κάθε φορὰ πού βλέπω τὸν κλασσικὸ ἐκεῖνο γρίφο «αἱ πόλεις ἔχουσιν ὑπονόμους», —ἕνα γρίφο πού μὲ χίλιες μορφές τὸν βάζουν καὶ τὸν ξαναβάζουν ὅλα τὰ περιοδικά, —συλλογιέμαι: Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα· ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν

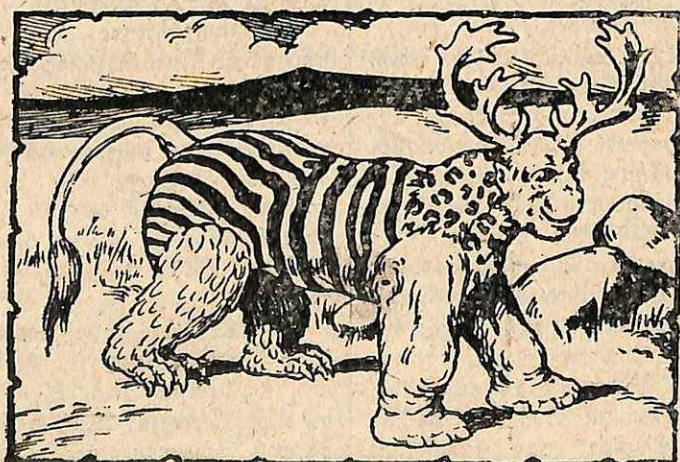
ἔχει ὑπονόμους. θὰ πῇ πὺρ δὲν εἶναι ἀκόμα «πόλις»... Κι' ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ὑπονόμους, πού ἔχουν μόνο μερικοὶ κεντρικοὶ δρόμοι, λείπουν ἀκόμα καὶ κάποια ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα, ἀπαραίτητα γιὰ νὰ μὴ γίνονται καταστροφές. Ἐ, ξέρετε πότε θὰ γίνουν αὐτά; Τὴν ἐπομένη καμμιάς πλημμύρας, σὰν ἐκείνη τοῦ Ἰλισσοῦ, ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια. Γιατὶ οἱ περισσότεροὶ ἄνθρωποι εἶναι Ἐπιμηθεῖς. Δὲν προλαβαίνουν τὸ κακὸ παρὰ... ἀφοῦ γίνε. Ἐτσι καὶ μεῖς στὸ σπῆτι μὰς: τὴν ἄλλη μέρα ἀπ' τὴ βροχὴ, ἢ πρώτη μὰς δουλειὰ ἦταν νὰ βάλουμε τὸ τζάμι πού ἔλειπε καὶ νὰ διορθώσουμε τὰ κεραμίδια. Ἄν τὸ κάναμε αὐτὸ ὅταν ἔπρεπε, —ἄμα εἶδαμε τὰ πρῶτα σύννεφα πού προμηνούσαν τὰ ὀρμητικὰ πάντα πρωτοδρόχια, —θὰ παθαίναμε τίποτα ἀπ' τὴ μεγάλη βροχὴ. Καὶ σὲ πόσα ἄλλα σπῆτια ἢ βροχὴ δὲν θὰ βρήκε σπασμένα τζάμια καὶ κεραμίδια χαλασμένα ἀπ' τὸ καλοκαίρι! Οἱ Προμηθεῖς σπανίζουν στὸν κόσμον· εἶδε ἀπὸ Ἐπιμηθεῖς ἄλλο τίποτα!...

Τὰ παραμελοῦν, τὰναθάλλουν ὅλα, μὲ τὴν ἰδέα πὺρ ἔχουν πάντα καιρὸ. κι' ἔπειτα βλέπουν πὺρ ἐκεῖνο πού λογάριζαν νὰ κάμουν αὐριο, ἔπρεπε νὰ τόχαν κάνει χθές. Γιατὶ ἂν τὸ εἶχαν κάνει, θάτοφευγαν μιὰ ἐνόχληση, μιὰ ζημία καί, κάποτε, μιὰ καταστροφή... Γιὰ, συλλογισθῆτε τοι λιγάκι αὐτό· γιὰ, ρωτήστε τὸν ἑαυτὸ σας. Κι' ἂν βρῆτε πὺρ εἴσθε καὶ σῆς Ἐπιμηθεῖς, τώρα στὰ μικρά, προσπαθήστε νὰ φήσετε τὴν κακὴ συνήθεια, γιὰ νὰ μὴν εἴσθε μεθαύριο καὶ στὰ μεγάλα...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΖΩΟ... ΣΥΝΘΕΤΟ!

Οὔτε ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ ξεφύτρωσε, οὔτε ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, τὸ παρᾶξενο αὐτὸ ζῷο, παρ' ἀπὸ τὸ πινέλο τοῦ ζωγράφου, πού τόκανε ἐξοπλισμένο γιὰ νὰ βοῇτε —οἱ μικρότεροι ἀπὸ σὰς βέβαια — ἀπὸ ποῖα καὶ ποῖα ζῷα δανείσθηκε τὰ μέρη του καὶ νὰ διασκευάσει.

Φαντασθῆτε ὅμως νὰ ὑπῆρχαν καὶ τέτοια ζῷα... ποικιλία! Οἱ ζωολόγοι δὲν θὰ ἤξεραν τί νὰ τὰ κάνουν, πού νὰ τὰ βάλουν, ὅπως ἔλεγε κι' ὁ Ἀνατολίτης σ' ἕνα Χίλιο Μύριο τοῦ Ἀνανία...

PIKMAN

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΙΚΑΡΟΣ

Ἦν εἶναι μόνο ὁ Ἐρμῆς τοῦ τὰ χρυσὰ σανδάλια τὰ θεϊκὰ τὰ πόδια του πορτοφύερα φοροῦσε, καὶ πέραγε σὰ σύννεφο γάχους, βουνά, λαγκάδια, καὶ σὰ φῶς ἐμοιαζε λαμπρὸ τὸ δρόμο πού πετοῦσε.

Ἦν εἶναι μόνο τὰ πουλιὰ τοῦ σκίζουν τὸν ἀέρα καὶ τὶς γοργές φτερούγες τοὺς ἀκούραστα πετοῦνε. Ὁρέσαν καὶ δυὸ ἄνθρωποι φτερούγες μιὰν ἡμέρα, καὶ πέταξαν σὰν τὰ πουλιὰ καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦνε.

Κι' ἂν τὸ μαῦρο θάνατο τῆς θάλασσας τὰ βάθην δὲν ἔδυστοχος ὁ Ἰκαρος ὁρῆκε φοβερό; Κι' ἂν τὸν ἄφησε ἡ ζωὴ, τὴ θάλασσα ἂν ἐκάθην; Ἐθάνε ὅμως ἐκάζοντας καὶ ἐλεύθερο αὐτό!

Ἐτυχισμένος εἶν' αὐτὸς τοῦ ἐλεύθερος πεθαίνει, καὶ ὅχι μὲς' στὰ σίδερα, καὶ τὴν αἰώνη φυλακή. Κι' ὁ αὐτὸς πληγώνεται, καὶ στὶς κορφές πηγαίνει καὶ δὲν τελειώνει σὰ δειλὸ ἄνθρωπο στὸ κλουβί.

Δικηγορίνα

ΑΡΓΑΤΙΝΕΣ

Μου εἶναι τόσο συμπαθητικὲς ἀργατίνες! Κάθε φορὰ, τὴν αὐτὴν πού ξέρω πὺρ σχολοῦν, κατὰ δειλινὸ, μ' ἀρέσει νὰ κάμωμαι στὸ παραθύρι γιὰ νὰ τὶς πᾶω.

Ξέρω μιὰ, τὴ λὲν Ρηνιώ, ψηλὴν καὶ νόστιμη. Ὁ πατέρας τῆς πέθανε κι' εἶναι κείνη ὁ πατέρας τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ δὲ ἀγῶνας τοῦ ψωμοῦ! Ὁ μὲν εὐτυχισμένη ὅταν βρῖσκει λεῖα...

Μιὰ μέρα τὴν ἄκουσα πού ἔλεγε καὶ τὴ ρώτησα:

— Πὺρ κρύωσες ἢ μήπως βρά-

ζε;

Ἀποστόλῃσε: — Ὁ, ἄμα ἔχουμε θάλασσα πλῆθος τοῦ σφουγγαριστοῦ, ὅστε βρεμένες ὡς τὴ μέση! Ἰόσο τὴ λυπήθηκα! κι' ἐγὼ μὲν ἡσυχάζω, γιατί θαρῶσα πὺρ ἦταν καλὴ κι' ἡσυχία γιὰ τὶς φτωχὲς τὶς ἀργατίνες!

Μιὰ μέρα τὴν εἶδα καὶ γύριζε πρὸς τὸ πρῶτο, στεγνωμένη τὸ κεφάλι: δὲ θάχανε δουλειὰ. — Ἐ, δὲν πειράζει, Ρηνιώ, νὰ θὰ ἐξουρατῆς λιγάκι, τῆς

Ξέρεις, πὺρ ἡ δουλειὰ δὲν κοροῖται, μὲς' εἶπε· μόνο μὰ νὰ βροῖται!

Καὶ πόσα μεροκάματα ἔκα-

μες αὐτὴ τὴ βδομάδα;

— Δυὸ!

Λογάριασα πὺρ μ' αὐτὰ τὰ δυὸ μεροκάματα οὔτε τὸ μισὸ ψωμὶ δὲν ἔβγαينه.

— Ἐ, Ρηνιώ, ἔχει ὁ Θεὸς· νὰ δῆς πού αὐριο θάχης δουλειὰ.

Πῆγε κατὼ νὰ πάρῃ τὸ ψαλίδι τῆς, καὶ γύρισε καταχαρούμενη:

— Ἀχ, σὰ νὰ τῶξερεις, αὐριο πάλι πιάνομαι δουλειὰ!

Κι' ἦταν ὅλο γέλιο.

— Ὁ, τὸ Ρηνιώ, τίποτα, οὔτε τὸ βρέξιμο τῆς θάλασσας, οὔτε ὁ κόπος τῆς δουλειᾶς τὴν ἔμελε. Φτάνει νὰ δούλευε γιὰ νάχουνε ψωμὶ.

Ἰνδιάννα

ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

Μιλεῖ ὁ Παπιδό:

Κάποτε, παιδί μου, θὰ μεγαλώσεις καὶ θὰ πᾶς στρατιώτης. Ἄν εἶναι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ πόλεμος, πολέμους γενναῖα κι' εὐσυνειδήτητα, γιατί ἔτσι ἀπαιτεῖ τὸ καθήκον σου. Ἀμα ὅμως τελειώσει ἡ μάχη, στὸ πρόσωπο τοῦ πληγωμένου ἐχθροῦ βλέπε ἕνα δυστυχισμένον ἄνθρωπο, μὴ τὸν εὐγενικά, περιποιήσου τον ὅσο μπορείς. Κι' αὐτὸς γιὰ τὴν πατρίδα του πολέμησε καὶ πληγώθηκε, κι' αὐτὸς ἔχει μητέρα πού ἴσως εἶναι ἡ μόνη τῆς προστασίας, κι' αὐτὸς ἔχει γυναῖκα, ἀδελφούς, παιδιά, πού θέλει νὰ ξαναῖδῃ.

Κάποτε· στὴν ἐκστρατεία τῆς Κρημαίας δυὸ πληγωμένοι ἐχθροὶ κοιτόντουσαν πλατὶ-πλατὶ. Ὁ ἕνας Γάλλος, ὁ ἄλλος Ρῶσος. Ὁ Ρῶσος χωρὶς μανδύα κινδύνευε νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὸ κρύο. Ὁ Γάλλος, βαρύτερα πληγωμένος πέθαινε ἀπ' τὴν πληγὴ του. Μὰ πρὶν ἀκόμα πεθάνει, μάζεψε τὶς τελευταῖες του δυνάμεις κι' ἔρριξε τὸ μανδύα του στὸν Ρῶσο γρεναδιέρο καὶ τὸν ἔσωσε. Αὐτό, παιδί μου εἶναι ἀνθρωπισμός.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰφικράτης

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ἦταν στὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου καὶ ταξιδεύαμε μὲ καΐκι. Φεύγαμε ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ νησάκι πού εἶχαμε μείνει δυὸ χρόνια, καὶ πηγαίναμε στὸ πεθουμένο μας τὸ νησί. Μὰ ὁ θεὸς μὲν διάλεξε μιὰ μέρα, πού ἦταν πολὺ φουρτουνιασμένος ὁ καιρὸς· μόνο πού τὸν εἶχαμε βοηθητικὸ γιὰ νὰ φτάσουμε γρήγορα στὸ νησί μας. Ἐμεῖς ὅμως φοβόμαστε τὴν τρικυμία κι' ὁ ἴδιος ὁ καπετάνιος δὲν μὰς ἐβεβαίωνε ἂν θὰ φτάναμε καλά, καὶ γι' αὐτὸ δυσκολευόταν νὰ δεχθῇ. Μὰ ὁ θεὸς μὲν ἐπέμενε, γιατί εἶχε ρωτήσῃ κάποιον ἄλλο ναυτικὸ, πὺρ ἔμπειρο, καὶ τοῦ εἶπε πὺρ δὲν εἶχε φόβο.

Ἐπιτέλους μῆκαμε στὸ καΐκι καὶ ξεκινήσαμε. Στὴν ἀρχὴ εἴμαστε ὅλοι στὸ κατόστρωμα. Μὰ ὕστερα, ὅταν βγήκαμε στὰ νοιχτά, δυὸ μεγάλα κύματα ἔσπασαν στὴ ράχη τῆς μαρμῆς μου καὶ βράχηκε ὅλη. «Στὸ ἀμπάρι!» φώναξε ἀμέσως ὁ καπετάνιος· καὶ ὅλοι τρέξαμε νὰ χωθοῦμε καὶ μέσα γιὰ περισσότερη προφύλαξη καὶ γιὰ νὰ μὴ βλέπουμε τὴν ὀριζήμενη θάλασσα. Μὰ καὶ καὶ ἀκούγαμε τὸ σπύριγμα τοῦ ἀέρα καὶ τὸ μούγγρισμα τῆς θάλασσας, πού τὰ κύματά τῆς χτυποῦσαν στὸ πλοῖο τόσο δυνατὰ, ὥστε τὸ τράνταζαν ὀλόκληρο καὶ δὲ βρῖσκαμε ἡσυχία. Ἐτσι πέρασαν πέντ' ἔξη ὥρες. Σὲ λίγο φάνηκε ἕνα ἀκρωτήριο τοῦ νησιοῦ μὰς πού στὴν περιοχὴ του κάνει μεγάλες τρικυμίες κι' ἔχουν γίνῃ πολλὰ ναυάγια. Ἀνασχωθήκαμε λίγο καὶ τί νὰ δοῦμε! Ἐνα μικρὸ καϊκάκι, πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ στριφογυρῶς ἡ θάλασσα καὶ ὁ ἀέρας, καὶ ἦταν ἐτοιμὸ νὰ βουλιάξῃ. Φόβος καὶ ἀγωνία μὰς κυρίεψε ὅλους· περιμέναμε πὺρ θὰ εἶχαμε καὶ μετὶ τὴν ἰδίαν τύχη.

Μὰ κείνη τὴ στιγμή, ἢ γιὰ γιὰ μου, πού εἶχε προσηλωθεῖ στὸν Ἅγιο Νικόλαο, ἕνα μικρὸ μοναστηράκι στὸ ἀκρωτήρι, τὸν παρακάλεσε μὲ ὅλη τῆς τὴν καρδιὰ νὰ μὰς σάσει, κι' ἔταξε καὶ μιὰ λειτουργία.

Τὸ τί εἶδαμε τότε δὲν μποροῦσαμε νὰ τὸ πιστέψουμε· ἀκόμη καὶ τώρα τὸ συλλογίζομαι καὶ μὲ πιάνει ἀνατριχίλα. Ἡ θάλασσα ἡ ἀγριεμένη σιγά-σιγά ἡσυχάσε κι' ἔγινε σὰ γυαλί. Μὴν ἦταν ὁ νεῖρος; Καὶ ὅμως ὅχι ἦταν πραγματικὸ. Ὁ προστάτης τῶν θαλασσιῶν εἶχε κάμει τὸ θαῦμα του. Ἦσαν οἱ πῆλινες πῆλινες στὸ λιμάνι, καὶ ἡ πρώτη δουλειὰ τῆς γιαντιάς μου, μόλις βγήκαμε ἔξω καὶ ἡσυχάσαμε, ἦταν νὰ τρέξῃ στὸ ἐκκλησιὰ νὰ προσευχηθῇ στὸ θαυματουργὸ Ἅγιο.

Ροδόδακτυλος Ἡὼς

Τὸ τί εἶδαμε τότε δὲν μποροῦσαμε νὰ τὸ πιστέψουμε· ἀκόμη καὶ τώρα τὸ συλλογίζομαι καὶ μὲ πιάνει ἀνατριχίλα. Ἡ θάλασσα ἡ ἀγριεμένη σιγά-σιγά ἡσυχάσε κι' ἔγινε σὰ γυαλί. Μὴν ἦταν ὁ νεῖρος; Καὶ ὅμως ὅχι ἦταν πραγματικὸ. Ὁ προστάτης τῶν θαλασσιῶν εἶχε κάμει τὸ θαῦμα του. Ἦσαν οἱ πῆλινες πῆλινες στὸ λιμάνι, καὶ ἡ πρώτη δουλειὰ τῆς γιαντιάς μου, μόλις βγήκαμε ἔξω καὶ ἡσυχάσαμε, ἦταν νὰ τρέξῃ στὸ ἐκκλησιὰ νὰ προσευχηθῇ στὸ θαυματουργὸ Ἅγιο.

Ροδόδακτυλος Ἡὼς

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Στὴν ἡσυχία ἀκούγεται στὸ σκοτεινὸ κελλὶ τοῦ κατὰδικου τὸ συρτὸ καὶ ἀπελπιζόμενο βῆμα.

Περνοῦν οἱ ὥρες, οἱ στιγμές κι' εἶναι σὰ μαῦρο κύμα τὸ σκότος ποῦρχειται πικρὸ νὰ θάψῃ τὴ ζωὴ του.

Τῆς νύχτας τὸ κλωπότατο καὶ θλιβερὸ λαμπιόνι σήμερὰ μέσα στὰ βαριά εἶναι κρυμμένο νύφη, γιατί αὐριο μὲ τὴν χαρὰν γῆ ἡ ζωὴ του πιά τελειώνει.

Καὶ τριγυρνᾷ μεσουρατῆς μὲς' στοῦ κελιοῦ τοὺς τοίχους, ἐνῶ ἀπ' τὸ γόυ του ὀλόκληρη ξαναπερνᾷ ἡ ζωὴ του.

Κι' ἡ σκέψη του ἀπόκοσμος γλυκοῦς τοῦ φέρνει ἡχους, πού στὴ μετάνοια νὰ γυρᾷ κάνουνε τὴν ψυχὴ του.

Φοιτητῆς

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΡΑΜΠΕΛΑΙ

Ὁ περίφημος Ραμπელαι βοισκόταν κάποτε μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ δὲν εἶχε χορὴν καὶ γυρίσει ἐκεῖ. Γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν δυσκολία αὐτὴ, ὁ ἔξυπνος συγγραφέας ἔκαμε τὸ ἔξης τέχνασμα: Μάζεψε σκόνῃ ἀπὸ τοιμμένα τοῦβλα καὶ τὴν ἔβαλε μέσα σὲ τρία χαρτάκια, ὅπου ἔγραψε ἀπὸ μιὰν ἐπιγραφή. Στὸ ἕνα: «φαρμάκι γιὰ τὸ Βασιλέα», στὸ ἄλλο: «φαρμάκι γιὰ τὸ Διάδοχο» καὶ στὸ τρίτο: «φαρμάκι γιὰ τὴ Βασίλισσα». Ἐβαλε τὰ χαρτιά πάνω στὸ τραπέζι, ὥστε ὁ σπιτονοικοκύρης του, πού ἦταν ἄνθρωπος περιέργος καὶ βασιλικῶς τῶς, νὰ τὰ ἰδεῖ καὶ βγῇ περὶπατο.

Τὸ τέχνασμα πέτυχε. Ὁ σπιτονοικοκύρης τὰ εἶδε, ἔτρεξε στὴ φρουρὰ καὶ ὁ Ραμπελαι συνελήφθη ἀμέσως καὶ μετεφέρθη στὸ Παρίσι μὲ συνοδεία καὶ με ἔξοδα τοῦ βασιλιά. Ὅταν παρουσιάστηκε στὸ παλάτι καὶ ἐνώριον ὅλοι τὸ σοφὸ Ραμπელαι, γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους γιὰ τὸ ἔξυπνὸ του τέχνασμα.

(Μετάφραση) Ἀνδρόχαρτος

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ, ἕνας χωρικός εἶχε ἕνα πολὺ ἔξυπνο παπαγάλο, καὶ τοῦ εἶχε μάθει νὰ λὲ τὴν ἑξῆς φράση: «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία γι' αὐτό».

Μιὰ νύχτα, ὁ χωρικός πῆρε κάμποσες λίρες καὶ τὶς ἔθαψε σὲ διάφορα μέρη τοῦ χωριοῦ, θέλοντας νὰ παίξῃ ἕνα παιγνίδι στοὺς πατριώτες του.

Τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκε καὶ, ἀφοῦ πῆρε τὸν παπαγάλο του μαζί, γύριζε τὸ χωριὸ φωνάζοντας:

— Ὁ παπαγάλος μου εἶναι μάγος! Θὰ μὲς δειξῇ πού νὰ σκάψω γιὰ νὰ βρῶ χρυσάφι!

— Ὅταν ἔφτανε σὲ μέρος ὅπου εἶχε θάψει χορὴματα, ἔλεγε:

— Ὁ, σοφὸ παπαγάλε, ἂν σκάψω ἐδῶ, θὰ βρῶ λίρες;

Κι' ὁ παπαγάλος ἀπαντοῦσε πάντοτε:

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία γι' αὐτό.

Τότε ὁ χωρικός ἔσκαβε ἐκεῖ κι' ἔδειχνε στοὺς χωριάτες τὶς λίρες πού ἔβρισκε.

Ἐνας νέος χωρικός, ἀφοῦ εἶδε ὅλ' αὐτὰ, εἶπε:

— Ἄν εἶχα αὐτὸν παπαγάλο, γρήγορα θὰ γινόμουν πλούσιος.

Καὶ ρώτησε τὸ χωρικὸ πόσο πουλοῦσε τὸν παπαγάλο του.

— Γιὰ χίλια κομμάτια χρυσάφι, ἀπάντησε ὁ χωρικός.

— Αὐτὸ εἶναι μεγάλο ποσὸ, εἶπε ὁ νέος.

— Μὰ κι' ὁ παπαγάλος μου εἶναι ἀέλιος· δὲν εἶν' ἔτσι, σοφὸ παπαγάλε; ρώτησε ὁ χωρικός.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ παπαγάλος.

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις εὐχαρίστησε τὸν νέο καὶ, πληρώνοντας στὸ χωρικὸ χίλια κομμάτια χρυσάφι,

πῆρε χαρομένους τὸν παπαγάλο.
Ἀμέσως ἔτρεξε γιὰ νὰ βοῇ λε-
πτά. Πολλὲς φορὲς φατούσε τὸν
παπαγάλο ἂν θὰ εὗρισκε χρήμα-
τα, κι' ἐκείνος πάντοτε ἀπαν-
τοῦσε τὸ ἴδιο, καὶ πάντοτε ὁ νέ-
ος χωρικός ἐσαβε, καὶ ἐσαβε,
ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐβρίσκει οὐτ' ἓνα
κομμάτι χρυσάφι.

Τότε κατάλαβε πὼς ὁ πούλη-
της τοῦ πουλιοῦ τὸν εἶχε κοροί-
δεψε. Κι' εἶπε στὸν παπαγάλο :
— «ὦ, σοφὸ πουλί ! Νομίζω ὅ-
τι ἤμουν τρελλὸς νὰ δώσω χίλια
κομμάτια χρυσὰ γιὰ σένα.

Κι' ὁ παπαγάλος ἀπάντησε :
Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία γι'
αὐτό.

Τότε ὁ ἄνθρωπος γέλασε καὶ
εἶπε :
— Καλὰ, εἶπες τὴν ἀλήθεια
αὐτὴ τὴ φορά, ὦ σοφέ ! ὅστερα
ἀπὸ αὐτὸ πρέπει νὰ ἐργαστῶ
μόνον ἔτσι μπορὼ νὰ γίνω πλού-
σιος.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία γι'
αὐτό, ἀπάντησε πάλι ὁ παπα-
γάλος, λέγοντας γιὰ δευτέρη φο-
ρὰ τὴν ἀλήθεια.
(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ) **Τὸμ-Μίξ**

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας διαβάζει δυνατὰ
στὴν ἐφημερίδα :
«Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Δημο-
κράτειας ἀποψηφισθῶν ὅλοι οἱ
ἀδέσποτοι σκύλοι».

Κι' ὁ μικρὸς Τάκης :
— «Ἄ, νὰ στείλουμε τὸ Ντίκ
μας στὸ θεῖο, ποὺ εἶναι δεσπό-
της !»
Ἐφηβος Ἑλλην

Ἡ Ἑγγλεζίτσα, ἀφηρημένη,
κουβεντιάζει μὲ μιὰ δεσποινίδα
ποὺ τὴν γνώρισε πρὸ ὀλίγου.
Τὴ κάνει τυπικὲς ἐρωτήσεις. Κι'
ἀνάμεσα στ' ἄλλα τὴ ρωτᾷ :
— ἔχετε ἀδελφές ;
— Εἶχα δυὸ ἀλλὰ πέθαναν,
τῆς ἀποκρίνεται ἡ δεσποινίς.
Κι' ἡ Ἑγγλεζίτσα :
— Νὰ σὰς ζήσουν !

Παισματάρα

Ὁ μπαμπάς. — Πάλι χωρὶς ἐ-
πανωφόρι, Τωτό ; Δὲ σοῦ εἶπα
νὰ μὴν τὸ ξαναῖδω στὸ κρεμα-
στάρι ;
Ὁ Τωτός. — Ἐννοια σας, θὰ
τὸ κρύψω ἀμέσως στὴ ντουλάπα.
Ἰούλιος Καῖσαρ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταὶ μου, **δὲν**
λήγη ἡ συνδρομή των, νὰ
τὴν ἀνανεώσουν ἀμέσως,
χωρὶς νὰ μὲ υποβάλλουν εἰς
τὸν κόπον καὶ τὸ ἐξοδὸν νὰ
τὸ ὑπενθυμίζω σὶν καθέ-
να ἰδιαίτερος. Ἡ ἐγκαιρὴ
ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς
εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 28^{ου} ΔΙΑΓΩΝ. ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1928

(Ἰδε Διάπλαιν 1927, σελ. 441).

Εἰς τὸν κατωτέρω Πίνακα τῶν Βρα-
βείων ὁ ἀριθμὸς, ποὺ συνοδεύει καθὲς ὀνο-
μα, σημαίνει πόσα φύλλα ἐν ὧν διέθεσεν
ὁ διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος «Ὀλυμπίων Θεῶν»,
φύλλα 598.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν,
481. Βολιώτικη Τρελλοπαρέα,
416. Συντροφιά Σωματοφυλάκων,
312. Σύλλογος «Ἐρμῆς», 312.
25η Μαρτίου, 260. Γλυκομίλητη,
260.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Μποέμ, 234. Νοσταλγοῦσα, 234.
Σύλλογος Φιλικῆ Ἐταιρείας, 208.
Σόνια, 182. Χωρὶς Ἑλβετίας,
182. Ἀρμονία, 182. Νεανὶς τοῦ
Ἰονίου, 156. Ἀρχαιοτοπούλα,
156. Καλαμιά, 156. Ματρώζος, 156.
Ἀήττητος Ἥλληνας, 156. Ὁπαδὸς
τοῦ Τολστόη, 156. Γλυκεῖα Ἀνά-
μνησις, 156. Σοφία Θ. Μπαμίχα,
156. Δοξασημὸν Στρατιωτικῆς,
156. Τζάκ, 130. Εὐγενία Ν. Θεο-
φανοπούλου, 104. Ἀθ. Κ. Βέης,
104. Ἀλκίης, 104. Κολοκυθόσπο-
ρος, 104. Ἀμύλλα, 104. Πικρὴ
Σκλαβία, 104. Σύλλογος «Ἀν-
θέων», 104. Εὐαγ. Προτοπαπᾶς,
104. Σύλλογος «Ἀκατομαχίτων»,
104. Μικρὸς Γυμνασιώπαις, 104.
Γκλόρια, 104. Μαρία Καμπούρη,
104. Ἀκρίτας, 104. Μήδεα, 104.
Νεράιδα τῆς Ρεμματίας, 104.
Μπέμπα Γ. Μπέσσα, 104. Μεγι-
στεύς, 104. Πλάτων Κουτρελής,
104. Θαλασσοτραχηλῆ, 104. Ἐλευθ.
Ι. Ἀδαμαντιάδης, 104. Σταρά-
τη, 104. Ναύαρχος Κανάρος, 104.
Δοξασημὸν Ἡπειρωτῆς, 104.
Μαριάνθη Φισφῆ, 104. Μπετόβεν,
104. Ἡλιόλουστη, 104. Στελ. Χρ.
Χουρμούζιος, 104. Λίνα Ρούσ-
σου, 104. Λάουρα, 104. Οὐρανία
Κρίστη, 91. Χαρίκλεια Διαιαν-
τάκη, 78. Ταρζάν, 78. Γενναῖο
Σουλιοτόπουλο - Ἐνδοξο Σοῦλι,
78. Ἰάσον, 78. Ἀγνὴ Ψυχούλα,
78. Σύλλογος «Ἱερολογιτών», 78.
Ἐθνικός Ὕμνος, 78. Σπαθὶ τοῦ
Βουλγαροκόττονου, 78. Ἀγγελος
Ἑλπίδας, 65. Σύλλογος «Ἰππο-
τότων», 52. Χλωμὸ Φεγγάρι, 52.
Ἰνδιάννα, 52. Ἐνδοξος Ἑλλην,
52. Ἀτρόμητος Πλοίαρχος, 52.
Ἰφιγένεια Γ. Πάσσα, 52. Κωνσ-
τ. Ε. Δρακούλης, 52. Ἀχ Πόλη, 52.
Ἰωάννης Α. Πανᾶς, 52. Πέτρος
Ν. Ἀντωβίς, 52. Ἰσπανιόλα, 52.
Μαίρη Β. Βασιλειάδου, 52. Ἀ-
φρισμένο Κῦμα, 52. Δημήτριος
Εὐστ. Στουγιαννάκης, 52. Κ. Λυμ-
περόπουλος, 52. Κινεζάκι, 52.
Νίμ Βίντεν, 52. Συντρίμι, 52.
Ἑλβίρα Γ. Στεφανίδου, 52. Χα-
μίνι Ἀργοστολιώτικον, 52. Κασ-
σιόπη, 52. Θεοφ. Ι. Γαβριηλίδης,
52. Ναύαρχος Μιαούλης, 52. Μακ-
τόφ, 52. Ἐξυπνὴ Γατούλα, 52.
Κουναβάκι, 52. Τιτίκα Λεοντά-
κη, 52. Ρέα, 52. Ταναγραία, 52.
Χρυσάνθεμον καὶ Ἀγοάμπελη,
52. Δόμνη Κνιθάκη, 52. Αἰγύ-
κλιμα, 52. Σταῦρος Γ. Καζάκης,
52. Μαρίκα Τζηρᾶ, 52. Ε. Βλά-

χου, 52. Ἐλισάβετ Π. Βλαγκο-
πούλου, 52. Ρετοίνα, 52. Ἐλέγ-
κω Παπαδρουσιώτου, 52. Εὐθα-
λία Στ. Μπίσκου, 52. Κλαίρη,
52. Κωνσταντῖνα Σ. Παπαδοπού-
λου, 52. Ἀμαζών, 52. Βρασίδας,
52. Φιοφίριος, 52. Ἀτρόμητη
Φοβητσάρα, 52. Ἀετιδεύς, 52.
Ἰουλίττα Ταυόγλου, 52. Ἀρχον-
τοπούλα, 52. Σουσσυράδα, 52.
Δημ. Κοπανίτσας, 52. Πάνδρο-
σος, 52. Εὐθύμια Καμπάλιου, 52.
Ἄνδρο. Γρ. Οἰκονόμου, 52. Νη-
σί τῆς Ἀφροδίτης, 52. Ἀντ.
Μπεγελῆς, 52. Μαγεμένο Βασι-
λόπουλο, 52. Πορφυρογέννητος,
52. Πριγκίπισσα τῆς Σελήνης, 52.
Σενία Ν. Τσολακίδου, 52. Σχερ-
τσόδα, 52. Ἐλένη Μ. Κωνσταν-
τινίδου, 52. «Βασίλειον Ἰππο-
τότων», 52. Λευκὴ Γαλιζιόπουλα,
55. Πορφυρογέννητη, 52. Ρούλα
Δ. Μπούρα, 52. Ἀνεμώλη τοῦ
Βουνοῦ, 52. Οὐλυκὸ Ποτάμι, 52.
Πορφυρίς, 52. Μικρὴ Ἀρτίστα,
52. Μερκία, 52. Λάχσις, 52. Κα-
ζανόβας, 52. Σπύρος Μ. Δημου-
λίτσας, 52. Ἀνὶς Κεφαλά, 52. Αἰ-
γυπτιακὴ Ἀκτὴ, 52. Ἑλβίρα,
52. Λούλα Κ. Φράγκου, 52. Λα-
τάνια, 52. Λεοβιόπουλο, 52. Με-
λαχρονίη Κυπριόπουλα, 52. Μι-
κρὸ Ὀνητιάκι, 52. Πόπη Λεβα-
χίδου, 52. Ὀλυμπιάς Ι. Περι-
τσιάνη, 52. Μασκωτίτσα, 52. Ρο-
δοπλασμένη Βοσκοπούλα, 52.
Χριστόδ. Τσαμπίκ, 52. Μαρί-
κα Ι. Κωστήλα, 52. Ἀσημὼ Ἀν-
τωνιάδου, 52. Μαρίκα Θ. Ὑφαν-
τῆ, 52. Γ. Σ. Κατσίκας, 52. Ἐν-
δοξο Σοῦλι, 52. Ἀρης Α. Μα-
κρῆς, 52. Σύλλογος «Ἀθλίων»,
52. Ἐθνικός Κήρυξ, 52. Ἐλένη
Δημοπούλου, 52. Γεώρ. Κ. Τζε-
βελέκης, 52. Μαργαρίτα Κατῆ,
52. Μπουμπουλίνα-Ζηλευτὴ Ἑλ-
ληνοπούλα, 39. Χαρ. Μαργαρί-
του, 26. Ἀνδραλουσία, 26. Αὐγε-
ρ. Ν. Ἀβραμίδης, 26. Ἀγγελος τῆς
Ἀγάπης, 26. Γ. Κασιρέλος, 26.
Βάσος Θ. Οἰκονομίδης, 26. Βα-
σιλεὺς τῶν Δασῶν, 26. Πιτσιρί-
κος τοῦ Ἀγορίνου, 26. Ἑλλη-
Μιχελουδάκη, 26. Σύλλογος «Μά-
στις», 26. Τρελλὸ Φοιτητάκι, 26.
Κρητικόπουλο, 26. Μικρὸς Λόρ-
δος, 26. Κατεργαράκος, 26. Ἀ-
λεξανδρινὸ Διπλασσοπούλο, 26.
Ἀκάνθινον Ρόδο, 26. Γεώργ. Πέ-
τρου, 13. Νόρμα, 13. Πριγκίπισ-
σα Ρεπανάκι, 13. Περιπλοκάς,
13. Φίλαθλος, 13. Ροδοδάφνης,
13. Μοντιάννα, 13. Σενητεμένο
Ἡπειρωτάκι, 13. Χρυσὴ Πετα-
λούδα, 13.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Εἰς ΟΥΔΕΝΑ θάποσταλοῦν
τὰ βιβλία τοῦ βραβείου, ἐὰν δὲν
ὀρίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ
βραβεύμενος, ἐκλέγων κατὰ τοὺς
ὅρους τῆς προκηρύξεως, ἐκ τῶν
δημοσιευμένων εἰς τὰ νεότερα
φυλλάδια τιμοκαταλόγων τῶν
ἐκδόσεων τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς
Βιβλιοθήκης καὶ καὶ υπολογίζων
αὐτὰ μὲ τὰς ἐκεῖ ὀριζόμενας τι-
μὰς. Τὸν υπολογισμὸν δὲ τῆς ἀ-
ξίας τοῦ βραβείου πρέπει νὰ κά-
νῃ ἕκαστος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ
28ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος
(Ἰδε Διάπλ. τοῦ 1927, σελ. 441.)

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λα-
βόντες Α' καὶ Β' Τάξεως βρα-
βεῖον νὰ στείλουν τὰς φωτογρα-
φίας των νὰ δημοσιευθῶν. Ὅ-
σοι εἶχαν στείλει φωτογραφίαν
τοῦ καὶ ἐδημοσιεύθη, πρέπει νὰ
στεύλουν νέαν.

Οἱ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιοῦνται
νὰντιστοιχεύουσιν εἰς τὸ ἑ-
σπάρθωμα διὰ μιᾶς μόνον ἐκ-
δοσὺς φωτογραφίας, εἴτε τοῦ Προ-
έδρου, εἴτε ἀντ' αὐτοῦ, ἐνὸς μέ-
λους τοῦ Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν ἐκ-
ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἐκ-
δόσεων τῶν διατεθέντων ἐκ
αὐτῶν φύλλων, ἥτοι ἐν ἑκά-
στῳ διὰ καθὲς 25 φύλλα ἡ κλά-
σμα αὐτῶν.

Τὰ Εὐσημία τῶν Συλλόγων δὲν
διανέμονται ! ἀνέκουν εἰς τοὺς
Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1929
ΣΤΟ προηγουμένον φυλλάδιον προ-
κήρυξα τὸν 24^{ον} Διαγωνισμὸν πρὸς
σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.
Ἐκεῖ σὰς εἶπα, ὅτι τὰ τελευταῖα
χρόνια λαβαίνω περισσότερες καὶ κα-
λύτερες Συλλογὰς ἀπὸ ἄλλων ! Ἐπε-
πε ὅμως νὰ προσθέσω ὅτι τὸ ἴδιον πα-
τηρεῖται καὶ σ' ὅλους σχεδὸν τοὺς
ἄλλους Διαγωνισμούς, καθὼς καὶ
στὴν Ἀλληλογραφίαν. Δηλαδή πρὸς
πάντων στὴν Ἀλληλογραφίαν. Τό-
ρα, βλέπετε, ποὺ γράφουν πολλοὶ
περισσότερα Διπλασσοπούλα ἀπὸ ἄλ-
λους, καὶ ἀκόμα μὲν γράφουν καὶ
ὅρατα, καὶ ἐνδιαφέροντα, καὶ σπο-
δαίνα, καὶ ἐξυπνα πράγματα. Ποῦ
πῆ δὲν γεννικὸς τὰ παιδιά ἔμπνησαν !
Κι' αὐτὸ ὁπορεύθηκα κι' ἐγὼ νὰ
δώσω περισσότερον χωρὶς στὴν Ἀλ-
ληλογραφίαν μου, γιὰ νὰ ἐπαρ-
κάσω στὴ γραμματοπλημυρία,

καὶ μάλιστα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς τῶν
διακοπῶν, — καὶ συλλογίσαιμι τί θέ-
κανα, πῶς θὰ τάβγαζα πέρα, δι-
ὰ τὴν φυλλάδιον μου ἥταν ἀκόμα ἐκ-
σέλιδο ! Ἀλλὰ μήπως, ἂν ἐξακο-
λουθῇ αὐτὸ τὸ ... ἔμπνημα,
καὶ δὲν βλέπω γιὰ ποῖο λόγο θὰ
σταματοῦσε, — θάρρη καὶρὸς ποῦ
θὰ φτάνουν πὰ κι' οἱ δώδεκα σελί-
δες ποῦ ἔχω τώρα ;

Θυμᾶστε τὸ **Ποῦλὶ τῆς Κατα-
ρίδος** ποῦ τόσο ἔδρασε ἄλλοτε
στὸν κύκλῳ μας ; Εἶναι ὁ Νρ.
Χαιρόπουλος γιὰς τοῦ πολὺ γνω-
στοῦ δημοσιογράφου, δημοσιογρά-
φου τῶρα κι' αὐτός, κι' ἐπιθεω-
ρητογράφος, καὶ μουσικὸς. Τελου-
ταῖα ἐβγαλε ἓνα πολὺ ἁπλοῦς Ταγ-
κὸ, (γιὰ πιάνο καὶ τραγοῦδι), μουσ-
κὴ καὶ στίχοι τοῦ ἴδιου. Μπορεῖ νὰ
σὰς χρειαστῇ ... τίς Ἀποκριές.
Τὸ βρίσκετε σ' ὅλους ἐδῶ τοὺς
Μουσικοὺς Οἴκους, ἀλλὰ νὰ τὸ πα-
ρετε ἀπὸ τώρα μὴν ἐξαντληθῇ,
γιατὶ ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία καὶ ζή-
τησιν.

Σπουδαῖες προδόσεις ἔκαμε ὁ Φώ-
δης στὴ γελοιογραφίαν. Ἄν καὶ
ποῦ νέος, — δεκάξην μόλις χρονί-
ων ἡλικίης τοῦ Γυμνασίου, — κι' αὐτὸς
διδάκτορας, μὲ μόνο τὸ ταλάντο του,
ἄρχισε νὰ δημοσιεύῃ τακτικὰ γε-
λοιογραφίας σὲ μιὰ ἀπὸ τῶν σπουδαιό-
τερων καθημερινῶν ἐφημερίδων τῆς
πατρίδας του. Ν' ἐνα φύλλο μα-
λιστα δημοσιεύθηκε καὶ ἡ εἰκόνα
τοῦ μὲ πολὺ θερμὰ λόγια ἐκ μέρους
τῆς διευθύνσεως. Σὲ μὲνα πάλι
στεύλνει μιὰ Μαγικὴ εἰκόνα καὶ μιὰ
Γελοιογραφικὴ Σειρά, ἐντελὲς προ-
τότυπα ἔργα του, ποὺ θὰ τὰ δημο-
σιεύσω καὶ τὰ δυὸ. Νὰ λοιπὸν κι'
ἄλλος καλλιτέχνης ποῦ βγαίνει, —
καὶ τόσο πρῶτα — ἀπ' τὸν κύκλῳ μας.

Κι' ἡ **Νέμεσις** ἔκαμε στατιστι-
κὴ τῆς Σ. Σ. Συνδρομητῶν καὶ βρή-
κε ὅτι πρῶτῃ ἔρχεται φέτο ἡ **Σχο-
ρὸμαλλη** μὲ 6 κομμάτια ! ἔπειτα ἡ
Μικρομέγαλη κι' ἡ **Ἀφροδίτη**
τῆς Μήλου μὲ πέντε ! ἔπειτα ἡ **Φι-
λόσοφος**, τὸ **Ἀφρισμένο Κῦμα**, ὁ
Πίκναυ μὲ τέσσερα, κτλ. Ὅστες λέει
«τὸ ρεκόρ τὸ ἔχουν κορίτσια καὶ ...
ζῆται ὁ φερμινομός !» Ἡ ἴδια μου
γράφει ὅτι τὸ μυθιστόρημα «Πλοῦ-
σιοι καὶ Φτωχοὶ» τοῦ κ. Σενοπόλου
τὸ διάβασε τρεῖς φορές ὡς τώρα
κι' ἔτσι ἔγινε τὸ πρῶτον ἀγαπημένον
βιβλίον. Μ' αὐτὸ τὴν τιμὰ πολὺ, γι-
ατὶ ἀπ' ὅλα τὰ βιβλία τοῦ κ. Σενο-
πόλου, τὸ «Πλοῦσιοι καὶ Φτωχοὶ»
εἶναι τὸ σκληρότερον καὶ δυσκολότε-
ρον ! Γι' αὐτὸ μὲ πολλὴν του χαρὰ, ὁ
συγγραφεὺς θὰ τῆς υπογράψῃ, — κα-
τὰ τὴν ἐπιθυμία τῆς, — τὸ ἀντίτυ-
πὸ τῆς.

Νομίζω, **Τὸν Ἑρμηνόπολη**, ἡ γε-
λοιογραφικὴ σειρά καὶ θὰ τὴ δημο-
σιεύσω. Τῇ Μαγικῇ εἰκόνῃ ὅμως
δὲν τὴν κατάλαβα. Ἐπρεπε νὰ φαί-
νονταν νομίζω, αὐτοὶ ποὺ μιλῶν
γιὰ τὸ ἄραστο σκυλί. Ὅσο γιὰ τὴν
πληροφορίαν σου, δὲν εἶναι σωστὴ.
Τὴν 39η Κυριακὴ θὰ τὴν εἰκονο-
γραφῇ πάλι ὁ κ. Βωτῆς, ἀδιά-
φορο ἂν θὰ δημοσιευθῶν μαζί
καὶ μερικὰ σκίτσα παιδιῶν ἀπὸ τῆς ἀπαν-
τήσεως των ὅπως γίνεται πάντα,
ὅσα γράφεις λοιπὸν, — ποῦ τὰ πα-
ραδέχομαι βέβαια ... μὲχρι τινός,
— ἦταν, βλέπετε, περιττὰ, καθὼς κι'
ἡ πρότασί σου, γιὰ τὴν ὁποία σ'
ἐχάριστο. Γιατὶ ποῦ ἔβρεις, κάπο-
τε, ἀργότερα, μπορεῖ νὰ γίνῃ κι'
αὐτὸ ...

Ἐδῶ τελειώνουν τὰ γράμματα τῆς
προπερασμένης ἐβδομάδας. Τώρα
ἔχω μπροστά μου τῆς περασμένης
κι' αὐτῆς. Τί βέλος ... σωρὸς !
Μόλις καὶ μετὰ βίας θὰ μὲρσώσω
νὰ ταναφέρω, μὲ λίγα λόγια γιὰ τὸ
καθῆνα.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὰ γράμματα
ποὺ συνοδεύουν κομμάτια Συνεργα-
σίας κι' ἀπαντήσεις σὲ διαφόρους
Διαγωνισμούς. Ἄς ἔξωρουν λοιπὸν
ὅτι τὰ ἔλαβα ὅλα : ἡ **Εὐα**, τὸ
Μύρον τῆς Ἀνδρόν ἡ **Κόρη τῶν**
Κυμάτων, ἡ **Κούκλα τοῦ Χαλαν-**
δρίου, ἡ **Ἀνύτη** (ποῦ τῆς ἐστὶ
λα κι' 6 τετράδια), τὸ **Γυφτάκι**, ὁ
Παγωνάτος, ὁ **Τσομπανοπούλα**,
ἡ **Λιλή Θεοτοκά**, ὁ **Γεῖα ΣΑΣ**, ἡ
Τζοκινά, ὁ **Γεώργιος Ἀβέρωφ**,
ἡ **Κουνιτίτσα**, ὁ **Ἀξένιοιστος**,
ἡ **Μελαγχολικὴ Ὑπαρξὴ**, ἡ **Κυ-
ρὰ Φροσύνη**, ἡ **Ροζέττα**, ἡ **Ἰ-
ζόλδη**, ὁ **Ρόδης Οὐδράνης** (θὰ
τοῦ πῶ γιὰ τὸ διήγημά του σὲ ἐρ-
χόμενο), ὁ **Μικρὸς Καλλιτέχνης**,
ὁ **Φώτος Ἀδάμης**, τὸ **Ρεῖμα**, ἡ
Δούλη Λωδεκαννήσος, τὸ **Χρυσὸ**
Παγώνι, ὁ **Σαδανάπαλος**, ἡ **Γα-
λανὴ Νεράιδα**, ὁ **Ὀρφεὺς** καὶ
ἄλλοι ... ἀμέτρητοι ! Αὐτοὺς θὰ

δὲν εἶναι λόγος νὰ μὴ στέλνουν,
παρὰ μᾶλλον νὰ στέλνουν.
Πολὺ ἐχάρισα πράγματα μου
γράφει ἡ **Δάφνη** ! ὅτι προδιόχθη-
κε στὴν Δ' τοῦ Γυμνασίου μὲ λίαν
καλῶς, ὅτι στὴν τάξη τῆς δλες εἶ-
ναι ἀγαπημένες σὰν ἀδελφές, ὅτι
πῆρε ἄριστα καὶ στίς ἐξετάσεις τοῦ
πιάνου, ὅτι ἐγνώρισε κι' ἀπὸ κοντὰ
τὴν **Ἀφροδίτη τῆς Μήλου** ὅστερ'
ἀπὸ 7 μηνῶν πνευματικὴ ἐπικοινων-
νία, ὅτι ἀλληλογράφει ἀκόμα μὲ
τὴν **Ἰσπανιόλα**, τὴ **Γονδολιέρα**
κτλ. Κι' ἐνὰ δασάρεστο, ἡ μᾶλλον
πολὺ θλιβερό : Ἡ **Δάφνη** εἶδε στὸν
ὕπνο τῆς πῶς πέθανε μιὰ Διαπλα-
σοπούλα, καὶ δυστυχῶς ἡ Διαπλασο-
πούλα αὐτὴ εἶναι ἀπὸ καιρὸ πεθα-
μένη. Δὲν τῷγραφα ὅμως, γιατί οἱ
συγγενεῖς τῆς μὲ παρακάλεσαν ...

Ἡ **Κοροδομυλὴ** περὶ θαναμά-
σια στὴν Ἑκάλη, τὴν ὥραία ἐξοχὴ
τῆς Ἀττικῆς. Μιὰ μέρα — μὲν γράφει
— ἔπιασε κοντὰ τὸ σπίτι τῆς μιὰ
μεγάλῃ πυρκαϊά. Ἀμέσως ἡ φίλῃ
μας ἐτοιμάστηκε, φόρεσε τὸ καπέ-
λο τῆς, πῆρε καὶ τὰ φυλλάδια μου
ὅπο μάλιστα, — τὸ πολυτιμώτερον, βέ-
βαια, — καὶ περιμένει νὰ τὸ σκάσῃ.
Ἐντυχῶς ἡ φωτιὰ δὲν πήγε πρὸς τὸ
μέρος τῆς, κι' ἔτσι ἔμεινε ἐκεῖ νὰ
ἐξακολουθήσῃ τὴν ὥραία ἐξοχικὴ
ζωὴ τῆς ...

Πολὺ καλῇ, **Μακτόφ**, ἡ γε-
λοιογραφικὴ σειρά καὶ θὰ τὴ δημο-
σιεύσω. Τῇ Μαγικῇ εἰκόνῃ ὅμως
δὲν τὴν κατάλαβα. Ἐπρεπε νὰ φαί-
νονταν νομίζω, αὐτοὶ ποὺ μιλῶν
γιὰ τὸ ἄραστο σκυλί. Ὅσο γιὰ τὴν
πληροφορίαν σου, δὲν εἶναι σωστὴ.
Τὴν 39η Κυριακὴ θὰ τὴν εἰκονο-
γραφῇ πάλι ὁ κ. Βωτῆς, ἀδιά-
φορο ἂν θὰ δημοσιευθῶν μαζί
καὶ μερικὰ σκίτσα παιδιῶν ἀπὸ τῆς ἀπαν-
τήσεως των ὅπως γίνεται πάντα,
ὅσα γράφεις λοιπὸν, — ποῦ τὰ πα-
ραδέχομαι βέβαια ... μὲχρι τινός,
— ἦταν, βλέπετε, περιττὰ, καθὼς κι'
ἡ πρότασί σου, γιὰ τὴν ὁποία σ'
ἐχάριστο. Γιατὶ ποῦ ἔβρεις, κάπο-
τε, ἀργότερα, μπορεῖ νὰ γίνῃ κι'
αὐτὸ ...

Ἐδῶ τελειώνουν τὰ γράμματα τῆς
προπερασμένης ἐβδομάδας. Τώρα
ἔχω μπροστά μου τῆς περασμένης
κι' αὐτῆς. Τί βέλος ... σωρὸς !
Μόλις καὶ μετὰ βίας θὰ μὲρσώσω
νὰ ταναφέρω, μὲ λίγα λόγια γιὰ τὸ
καθῆνα.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὰ γράμματα
ποὺ συνοδεύουν κομμάτια Συνεργα-
σίας κι' ἀπαντήσεις σὲ διαφόρους
Διαγωνισμούς. Ἄς ἔξωρουν λοιπὸν
ὅτι τὰ ἔλαβα ὅλα : ἡ **Εὐα**, τὸ
Μύρον τῆς Ἀνδρόν ἡ **Κόρη τῶν**
Κυμάτων, ἡ **Κούκλα τοῦ**

Γενναίαν Σπάρτην, Μαρίαν Μαζαράκη, Γιάννην Μαμάκον, Μάριον, Καραμπάμπαν, Μοκοκό (εστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Σεπτεμβρίου, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 246ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Νοεμβρίου.

609. Δεξιόγραφος

Στὸ πρῶτο, σὺν προσέχετε. Μπροστά του σκυφτὰ στέκεστε. Δουλοῦδι τοῦ προσφέρετε; Νὰ πόλη πού τὴν ξερετε! Ἐνδοξο Σούλι

610. Συλλαβόγραφος

Τρία σύμφωνα μαζί Κάνουν ὑψηλὸ φυτὸ, Πού ἴσως κάποτε καὶ σὺ Νό... τίς ἐφαγες μ' αὐτό. Ἀρτεμῖς

611. Μεταγραμματισμός - Στοιχειόγραφος

Μ' ἀποχεριὰ σκορπιέται, σὰ [χρυσάφι, Στὶς ρυθμιζέσ κινήσεις τοῦ χω- [ριότη, Μέσ' στόργωμένο του παχὺ χω- [ράφι. Μ' ἄν τὸ λαϊκὸ τοῦ ἀλλόξξης. [βγαίνει κατὶ

Φθοροποιό, πού τρώει ρούχα — [ιδέε το! Ἄν τώρα πῶ νὰ τάποκεφαλίσω, Σίγουρα θὰ μοῦ πῇ: — Οὐφ! κί' [ἄλλη λύσις; Ἔ, φτάνει πιά, βαρέθηκα! — Μά [βρέε το!

Πάνθεια Ἀβ. ἀδάτου

612. Στοιχειόγραφος

Βυζαντινὸς μεγάλος Τὴ δόξα τοῦ πολέμου Χάνει σὲ μιὰ στιγμῇ, Στοιχεῖο ἂν προσθέσῃ Νὰ γίνῃ ὁμῶς ἄλλος, Πού τῆς φιλοσοφίας Νάχη παντοτεινὴ Τὴ δόξα, θὰ μπορέσῃ.

Πλανεύτρα Γυφτοπούλα

613. Μῖ

* Καθέτος: θεὰ
* * * * * καὶ νῆσος τῆς
* * * * * Εὐρώπης. Ὅρι-
* * * * * ζοντίως θεὸς καὶ
* * * * * σύνδεσμος. Πίλα-
* * * * * γίως, πόλις τῆς
*** Νέας καὶ πόλις
τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος.

614. Πρόβλημα

Περνᾷ ἓνα κοπάδι κοράκιοι Κάποιος ἀπὸ κάτω τοὺς χαιρετᾷ: — Γεῖα σας. Ἐκατὸ κοράκιοι! — Πού βρεθήκαμε ἑκατὸ! τοῦ ἀπαντοῦν.
— Πόσοι εἴσατε λοιπόν;
— Νά: ὅσοι εἴμαστε, κί' ἄλλοι τόσοι, κί' οἱ μισοί, καὶ τὸ τέταρτο, καὶ σὺ μαζί, γινόμεστε ἑκατὸ.
Πόσοι ἦταν οἱ κοράκιοι;
Μικρὸς Ἀβ. ναῖος

615-619. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμμα-τος ἐκίστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Μαύρα, μέρος, τόνος, πότος, δῶμα. Μπερμ

620. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώ-της τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-ξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ καθε-ξῆς, ἀποτελοῦν μουσικὸν ὄργανον: 1. Γάλλος φιλέλλην στρατη-γός· 2. Κάτοικος μαγευτικοῦ μέ-ρους τῆς Κωνσταντινουπόλεως· 3. Γάλλος θαλασσοπόρος, γνω-στός καὶ ἀπὸ μυθιστόρημα τῆς Διαπλάσεως· 4. Κορίτσι πού χα-λᾷ τὸν κόσμον· 5. Ὁραῖος νέος μυθικός· 6. Τὸ γλυκοχάραμα (δλ' αὐτὰ ψευδώνυμα τῆς Δια-πλάσεως)· 7. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἡ-ρώας τῶν «Διετῶν Διακοπῶν». Ἀλβινιστής

621. Μικτὸν

ααιο - νδρο - η - πν - ια - πλν
Μελαχροινὸν τοῦ Σκέτιν

622. Γριφός

ο	α	α	
ο	α	α	Πομόνης φύλλα
ο	α	α	
ο	α	α	Ι Α Κ Θέ φύλλα
ο	α	α	

Ἀνδalousia

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

623. Charade

Dans les plus vives douleur ah!
[l'un se fait entendre.
L'autre de la populace est un
[cher régal.
Ici, le tout, s'enflamme et se-
[me feu et cendre;
Là, il renouvelle l'air en lui
[servant de canal.
Κοκκινὴ Μιραμπέλ

624. Rebus Populaire

	ver	ver
ver	ver	ver
	ver	ver
	ver	ver

Ζακυθινὸ Μενεξεδάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φύλ. 27

397. Μῆδεια (μῆ, διά.) — 398. Διώνη (δύο νῖ.) — 399. Πληγὴ - ἡ Γῆ. — 400. Ὁ μόσχος, ἡ Μόσχα. 401. Θ

Α Η Ρ

Κ Υ Β Ο Σ

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Α Γ Η Σ Ι Λ Α Ο Σ

402. Ὁ χρόνος εἶναι λύπης ἰα-τρος. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στή-λας λαμβάνομεν ἐκ τῶν ἄνω ἀ-πὸ ἐν γράμμα τῆς τετάρτης καὶ τῆς πρώτης, κατόπιν ἐκ τῶν κά-τω ἀπὸ ἐν τῆς τρίτης καὶ τῆς δευτέρας, ἐναλλάξ.) — 403. ΘΑΡ-ΡΟΣ (Θ - ροῦς, Ἄ - σρος, Ρ - ὠ-μος, Ρ - οῖα, Ο - ἶος, Σ - νῖα.) — 404. ΩΗ - ΑΕ = ΓΛΩΤΤΗΣ ΑΡΧΕ (Ἔωμοι, ἀΗδών, Δράμα, Ἀρτε-μῖς.) — 405. Ἡ Πεντέλη εἶναι ὁ-ρος τῆς Ἀττικῆς. (Ἡ, πέντε λι, ἡ νέο ρότος, εἰς ατ ικι, ς.) — 406. Radeau - rideau.

ΜΗ ΑΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὺς κάθε παραγ-γελία σας, γὰ νὰ ἐντελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμέ-νη ταῖνια, ἀπ αὐτὲς πού σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἐβδομάδα

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστηση θὰ ἀλληλο-γραφοῦσα μὲ τὴν Ραχίλντν, Ἀστὸν τοῦ Πόντου καὶ μὲ Ἐξηντὴν Γατούλα. Δ/σις: Ἀθῶνος 25, Θεσσαλονίκη.
Καὶ μιὰ ἀποκάλυψη: Μαγκάκι — Καν-ταριζόγλου Δωροθέα.

Ἀστὴρ τοῦ Πέντου

ΚΘ' — 855

Πολωνίζα = Μ. Παπανικολάου, Σκωτσέζα — Ν. Σαράτση, Παγασαῖα = Ε. Σαρά-τση. Πρὸς ἐκπληρωσιν τῶν λέξεων τῆς Πα-ροιμίας Ἐξηγημένοι. Τέσσαρο

ΚΘ' — 856

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά, Κάρτες ἡθο-ποιῶν μὲ ὅλους-ες. Στείλατε: Ν. Ἀ-θανασιάδην, (διὰ Πεζανῶν) Μυτιλήνην. Πεζανὸς

ΚΘ' — 857

ΕΜΜΕΙΡΟΝ ΓΡΑΜΜΑ
Ποιὰ εὐγενικὰ καρδιά θὰ μ' ἀρνηθῇ μ' ἀπονία ἓνα τῆς τετραδιάκι ἐν' ὁμορφο καρτάκι; ; ; Ἐπίσης ἀλληλογραφῶ καὶ στὴν Ἀθήνα μένω στὴν Δουκὰ Φιλικὸν ὁκτώ-λοιπὸν νὰ περιμένω; ; ; Τοὺς στέλλαντας εὐχαριστῶ κι' ἀπ' ἄλλους καρτερω.

ΚΘ' — 858

Εἰς κάρτην, λυποῦμαι γιὰ τὴν τετραδιάκι σου δὲν πῆρα, κί' ἀκόμα περισσότερο γιὰ τὴν μίλησες σὲ κάποια ἀγγελία, ὅχι καὶ τόσο καλά. Μὲ ἀγάπη: Βαρωνέσσα
ΚΘ' — 859

Ανταλλάσσω κάρτες. Δ/σις: (ΚΘ' — 612). Καπογιαννάκη, τί γίνεσαι; γιὰ τὴν δὲ γράφεις; Ὑποψήφιε Δήμαρχε, Δ/σις σου; Δακρυσομένη Ματιά
ΚΘ' — 860

Τρικαλινέ, παρακαλῶ θερμῶς στείλε τὰ δαρεθθέντα σου. Δ/σις: (ΚΘ' — 523 - 678). Γεῖα ΣΑΣ

ΚΘ' — 861

Πολωνίζα, γιὰ τὴν δὲν μᾶς γράφεις; Μᾶς ξέχασες πιά. Ἔ; Παγασαῖα, Σκωτσέζα
ΚΘ' — 862

Ανταλλάσσω μὲ ὅλους - οὖς Μ. Μυστικά, κάρτες ἀστέρων. Στείλατε: Λυὰ Μάρα, Τιμολέοντος 14, Ἀθήνας. Λυὰ Μάρα
ΚΘ' — 863

Εἰς κολοῦθ' ἀνταλλάξω Μ. Μυστικῶν, ὡς καὶ καρτῶν. Μαγικὴ Νυχτιά, ποῖα Δ/σις σου; Γελαστὴ Μικρούλα
ΚΘ' — 864

Αντὶ δραχμῶν 125 ζητεῖται ὁ 10ος τόμος τῆς Ἀ' Περιόδου (1886 - Β'). Ἀπευθυντέον κ. Α. Κ., Γραφεῖα Δια-πλάσεως.

ΚΘ' — 865

Εἰς κολοῦθ' ν' ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά καὶ κάρτες. Δ/σις μου: Mlle Perséphone Manopoulo, Rue Sésostri 14, Alexandre, Egypte. ΑΝΕΜΟΝΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ
ΚΘ' — 866

Ζουμποῦλι — ΒΟΛΤΕΡΡΑ. Ὑάκινθος — ΛΟΥΡΑ. Ρεδανθ — ΚΟΝΙΝΗ. Ἀφρό-κρινος — ΜΠΙΖΟΥ. Αἱ τέσσαρες εἰσι φίλοι (Συνέχεια). ΑΣΤΑΚΟΙ
ΚΘ' — 867

Αλλάξω τετραδιάκια ὅποιοι ἔχει τὴν κα-λωσύνην ἂς στείλῃ ἰδιαίτερα ὁ Ἰδανί-σμος, ἂν θυμᾷται ἓνα φίλο τοῦ Βουνοῦ τῆς Ἑλευθερίας καὶ τοῦ Κλεάνθη. ἂς ποῦ γρ. Δ/σις: Mlle Giovanna Fuseo, Rue Margant 8, (pour M. C.) Alexandrie E-gypte. Μαῦρος Κρίνος
ΚΘ' — 868

Μικρὴ Ἀρτίστα, Μερκία, σᾶς ξέρω θέλετε νὰ γνωρισθῆτε; Μαῦρος Κρίνος
ΚΘ' — 869

Βασιλέα τοῦ Ἀδου, κρύβεσαι τόσο ἄ-σχημα! εἶσαι ὁ Κ. Βασιλειάδης. Μαῦρος Κρίνος
ΚΘ' — 870

Ελευθέριε Ρουσάκη, ἐνὸς σοῦ ἐστειλα τετραδιάκι Μ. Μυστικῶν δὲν ἔλαβα ἀ-κόμη δικὸ σου καὶ τὸ περιμένω ἀνεπιπό-νω.

ΚΘ' — 871

Στὴν ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΝΕΟΛΑΪΑΣ. Βρὲ παιδιὰ, τί πάθατε; Κυνάολεον ΚΑΔΑΡΟΝ δὲν εἶναι Γεωργιάδης. (Διαπλ. Οὐτὲ ἀσχητῆσις). Ἀλλὰ εἰσθε μικροὶ... ἔχετε μέλλον... Κυνάολεον ΚΑΔΑΡΟΝ

ΚΘ' — 872

ΕΝΘΕΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΩΝ (πρῶην Πυρσός) ρόδορος: Βοναπάρτης, Ἀντιπρό-δρος: Ντολερίνα, Ταῖας: Ἐπαρ-χιατάκι, Γ. Γραμματεὺς: Ἀξένιοι-στας. Διαγωνισμῶν: Σερμῆτα.

Ἀποτελέσματα Ἀ' διαγωνισμοῦ Π. Πνεύμ.: Βραβεῖον Ἀ': Ματωμένη Δέξα. Τὸ δαρεθὲν Π. Πνεύμα: Ὁ διδάσκαλος: — Πέε μου, Κωστάκη, πῶς κάνει ὁ μέλλων τοῦ ρήματος ἔχω; — Ἐξω καὶ σῆμα, κύριε.

Ὁ διδ.: — Πέε μου καὶ σὺ, Χρῆστο, πῶς κάνει ὁ ἀόριστος: — Μέσα καὶ ράφω, κύριε! Ματωμένη Δόξα.

ΚΘ' — 873

Ὑρία ἀπ' τὴν ἐχοχὶ καὶ ξαναρχίζω ἄλλη-λογραφία. Στυπνεπούλι, Μικρομε-γαλλί, νὰ περιμένω γράμμα σας στὴ Δ/σι: Γιάννην Κυριακόν, Γλαδστωνος 8; Εὐτέρ-πη, μήπως ἐφυγες γιὰ τὸν Ἄρη;

ΚΘ' — 874

Πανζουρλισμός ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Ἰσάμου δὲν εἶναι ἡ (Διαπλ.) Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ
ΚΘ' — 875

Στυπνεπούλι, Γεῖα ΣΑΣ, ἀλληλογρα-φούμε; ΚΘ' — 876

Γεῖα ΣΑΣ, ἀλληλογραφούμε; Σεπτέρι τῆς Ἡπείρου
ΚΘ' — 877

ΑἰΣΧΟΣ!... Γόρδιε Δεσμὲ, νὰ ἀπο-καλύπτῃς τοὺς προσωπικοὺς φίλους σου πού σ' ἐμπιστεύθηκαν τὰ ψευδωνύμα-τους, γιὰ νὰ ΡΕΚΑΑΜΑΡΙΖΕΣΑΙ...

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΚΕΔΩΝ
ΚΘ' — 878/

Γόρδιε Δεσμὲ (Τοτὸ μου), δεῖνὸν πρὸς κέντρα λακτίτιν: Μαρκήσιος Σα-τωμπριαν δὲν εἶναι Βάντσης, (Βεβαίω. Διάπλ.) ἀλλὰ... Ζοσλέν - Δημητριά-δης... ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΣΑΤΟΜΠΡΙΑΝ
ΚΘ' — 879/

ΠΡΟΣΟΧΗ! Γιὰ νὰ ἔχετε τὴν συνειδήσιν- σας ἥσυχν, κοιτάζετε τὴν (ΚΘ' — 879). ΚΘ' — 880

Ἀπειρη χαρὰ θὰ μᾶς χαρίσῃ, ὅσα Δια-πλάσσοῦλα ἐς Θεοὺς νίκης θελήσῃ νὰ μᾶς γνωρίσῃ. Γράψτε πού καὶ πότε: Ε. Βοσνιάκον, Δημητρίου Πολιορκητοῦ 27. Καστανὴ Νεράϊδα
ΚΘ' — 881

Ὅσα Διαπλάσσοῦλα ἐς δὲν ἀπάντησα-ς μοῦ τὸ ὑπενωθίμοισιν, γιὰ τὴν ἡσυχίαν τα-ξίδι. Μελαχροινὴ Νεράϊδα
ΚΘ' — 882

Μικρὴ Σουδανέζα, ἐμπλεξέ με τὴν ΜΑΔ, κακῶς θὰ ξεμπελῆς. Ἀνδalous-οῖα, ἀπάντησὶ σου δὲν πῆρα. Πέτρος Ριονσαί
ΚΘ' — 883

Χρυσὴ μαζ' ἐξην, δέξου τίς καρδιόβγαλ-τες εὐχὲς τῆς Ντινῆς καὶ Λώρας σου.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 - 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τέσσαρες: 7ος, 12ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δοχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 - 1928) ἱπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-μοι, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀρραφὸς δοχ. 80 καὶ ραμμένους δοχ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτε-ρικὸν δοχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴ-τε ραμμένος.